

Església de tarragona

Núm. 290 Gener - Febrer 2016 - Quinta època

**La Mare de Déu del Lledó,
650 anys d'història,
fe i devoció**

del 24 al 31 de Juliol

Ruta per Polònia + JMJ

24 DE JULIOL

Arribada al lloc on dormirem.

25 DE JULIOL

Visita a Auschwitz, Wadowice i Kalwaria.

26 DE JULIOL

Peregrinació a peu a Czestochowa.

27 DE JULIOL

Diverses activitats culturals i lúdiques.

28-31 DE JULIOL

JMJ Cracòvia

Preu

600€ *

aproximadament

* viatge amb avió

"BENAUATS ELS

MISERICORDIOSOS PERQUÈ

OBTINDRAN MISERICÒRDIA"

Mt 5, 1

Cracòvia
JMJ 2016

+Informació i inscripcions:
www.delejot.cat

ORGANITZA

Secretariat Interdiocesà de
Joventut de Catalunya i
Balears.

Quinta època
núm. 290
Gener-Febrer 2016

Església de tarragona

SUMARI

Edita:
Arquebisbat de Tarragona

Director:
Santiago Grima

Consell de redacció:
Mn. Joaquim Fortuny,
Mn. Francisco Giménez,
Anna Robert

Secretaria:
Montse Sabaté

Assessorament lingüístic:
Rosalia Gras

Fotografia:
Mitjans de Comunicació Social
de l'Arquebisbat de Tarragona

**Redacció, administració,
publicitat i subscripcions:**
c/ Pla de Palau, 2

CP: 43003 Tarragona

Telèfon: 977 233 412 (ext. 205)

a/e: publicacions@arqtgn.cat

web: www.arqtgn.cat

Subscripció anual:
(6 números): 13,00 €

Subscripció anual Europa:
(6 números): 30,00 €

Preu unitari: 2,50 €

Imprimeix:
Impremta Barnola, S.L.-Guissona

Dipòsit legal: T-14-1988

Publicada amb la col·laboració
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Els articles publicats a
Església de tarragona expressen
solament l'opinió dels seus autors

04

El Bloc

El tren de Núria

05

Editorial

Hospitalitat +
dignitat

06

Catequesi

VIII Jornades
de formació
interdiocesanes

10

Pastoral de la Salut

Jornada diocesana

13

Capítol catedralici

Presca de possessió
de nous canonges

14

INSAF

Publicades
les actes dels
congressos sobre
Santa Tecla
i Sant Pau

24

Any de la Misericòrdia

El prevere,
home de
misericòrdia

L'entrevista

16

P. Octavi Vilà,
nou abat de Poblet

Mans Unides

20

«Planta cara a la
fam: Sembra»

Alt Camp

26

650 anys de la troballa
de la Mare de Déu
del Lledó

30

Reflexió

Quaresma de
misericòrdia

31

Notícies breus

32

Tarragona missionera

Els nens, un gran do
per a la humanitat

34

Vida consagrada

Cloenda de l'Any
a l'arxidiòcesi

36

La veu de Càritas

Com ens afecten les
noves lleis?

38

Cultura

Exposició « Les Bibles
poliglotes, punt de
troballa de religions »

40

Notícies

El tren de Núria

Les vacances nadalenques m'han fet tornar a la Vall de Núria, on circula el tren cremallera —únic de l'Estat junt amb el de Montserrat— que des de Ribes de Freser puja fins als peus del Santuari cobrint una distància de dotze quilòmetres en la qual venç un desnivell de mil metres.

M'agrada trobar-me en un lloc on no poden arribar els cotxes i sí que pot fer-ho el petit tren. Això significa pau i tranquil·litat. I mogut potser per aquest ambient poètic, que tant feia gaudir el pare Tarrés, he imaginat que el tren pujava a la Verge com a càrrega totes les nostres peticions i desitjos, tot demanant-li que en el tren de tornada enviés els seus socors.

Però després he pensat que la Mare de Déu, des de la seva altura entre núvols que bé sembla la Porta del Cel, no actua només quan li demanem coses, ni està sotmesa a horaris ferroviaris de trens de pujada o baixada. S'estima més enviar nit i dia tot l'any, per la senda del riu Freser, l'aigua clara de la seva misericòrdia. I més aquest any, que a petició del papa Francesc, s'han obert les comportes. **Edt**

Vi de Missa
Garrafa
de 5 l.....16 €

Formes blanques
Petites (550 u.) de Ø 28..... 3,70 €
Mitjanes (74 u.) de Ø 74..... 2,55 €
Gran (5 u.) de Ø 125..... 3 €
Gran (1 u.) de Ø 150 3,15 €
Formes sense gluten (25 u.).....3 €

Llantió
de 14,5 cm.....0,55 €

Entrega gratuïta a domicili a partir de 10 caixes

La Botiga de la Catedral

C/ Mare de Déu del Claustre, 5 - 43003 - Tarragona
Telèfon i Fax 977 244 474 - Mòbil 689 992 171 – a/e: labotigadelacatedral@hotmail.com

Hospitalitat + dignitat

Cada mes de gener s'escau la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat; una Jornada que ha tingut lloc enmig del drama viscut per tantes persones fugint de la guerra, la violència, la persecució o la fam; una Jornada que ens recorda la dolorosa imatge de tants refugiats obligats a deixar casa seva, escenes de trencament i patiment tan «frapants» com la del petit Aylan a qui les onades van arrossegar fins a la platja.

El nostre acolliment no pot quedar dominat per la desconfiança ni per pors o estereotips, a vegades interessats, que ens creen recel d'allò de què fugen o pateixen. El papa Francesc, en el seu missatge anual sobre el tema «Emigrants i refugiats ens interpellen. La resposta de l'Evangeli de la misericòrdia», ens recorda el dret de tota persona a viure amb dignitat i proclama, en conseqüència, tant el dret a no haver d'emigrar com l'obligació de solidaritat entre les persones i les nacions. «L'hospitalitat viu del donar i del rebre», diu.

Superar la por per anar a l'encontre de l'altre, de l'estrany, de l'estranger i reconèixer-lo com a germà o germana és possible. La trobada ens qüestionarà, sens dubte, ens farà canviar els plans i prendre una altra decisió, com va passar al bon Samarità davant l'home apallissat a la vora del camí.

Davant d'aquestes qüestions, ens diu el papa Francesc, «com pot actuar l'Església si no és inspirant-se en l'exemple i les paraules de Jesucrist?» «La resposta de l'Evangeli és la misericòrdia.» I afegeix que «acollir l'altre és acollir Déu en persona». Nombroses entitats i institucions d'Església hi estan treballant, ara cal que les nacions actuïn a nivell internacional, deixant enrere la hipocresia política i reconeixent una protecció especial per a totes aquestes persones que mereixen ser tractades amb dignitat **Eat**

Tortosa acull les VIII Jornades de formació interdiocesanes per a catequistes

L'edició d'aquest any va girar al voltant del lema «Ajudar a fer el salt cap al Misteri»

Del 13 al 15 de novembre es van desenvolupar al Seminari Diocesà de Tortosa les VIII Jornades de formació per a catequistes que, any rere any, convoca el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC). L'edició d'enguany va girar al voltant del lema «Ajudar a fer el salt cap al Misteri» i va comptar amb la participació d'uns tres-cents cinquanta catequistes procedents de tots els punts de l'àmbit geogràfic del Secretariat organitzador.

Divendres 13 de novembre, Jornada inaugural

Les Jornades van començar el vespre del dia 13 amb la seva presentació en el marc de la sala d'actes del Seminari tortosí. La sessió inaugural va estar presidida per Mons. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa, el qual estava acompanyat pel Sr. Ferran Bel, alcalde de la ciutat acollidora; per Mn. Joan Maria Amich, director del SIC, i per Mn. Javier Sardà, delegat episcopal de catequesi i director del Seminari de Tortosa.

Va encetar el torn de paraules Mn. Sardà, que va fer una reflexió sobre «el sentit de les Jornades, que no és pas altre que aprendre què és la catequesi i com ser catequista», a més de constituir un espai de convivència on compartir experiències amb altres persones dedicades a aquesta labor.

Tot seguit va fer ús de la paraula el Sr. Ferran Bel, qui, en nom de la ciutat, va donar la benvinguda als catequistes. El Sr. Alcalde, en el decurs de la seva intervenció, va fer un elogi de la tasca que desenvolupen les persones dedicades a la Catequesi, tot valorant positivament la seva labor, «sobretot en uns temps on ni les famílies ni l'escola no són transmissores de la fe». Va indicar també que «la seva feina, malgrat no ser sovint apreciada com cal, és realment important».

Redacció i fotografies: Dídac Bertran

A continuació va intervenir Mn. Joan Maria Amich, director del SIC, que va recordar que la tasca dels catequistes no és solament important per a l'Església, sinó també per a la societat. En aquest sentit va refermar «la necessitat que els catequistes es formin adequadament». Va dir també que «el SIC disposa d'una sèrie d'instruments per ajudar a l'esmentada formació, com ara aquestes Jornades, les trobades de responsables de la catequesi, etc., així com nombroses publicacions», entre les quals va citar la revista Catequesi. També va glossar un escrit de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe-president del SIC, i unes paraules del papa Francesc on es reflectia «el sentit d'aquesta formació» i «la seva projecció envers ajudar a fer el salt al Misteri i a fer evident que Déu no ens ha abandonat a la nostra sort».

Va tancar el torn de paraules Mons. Enrique Benavent. El prelat va expressar la seva joia perquè Tortosa acollís per primer cop una edició de les Jornades. En la seva intervenció va insistir que «l'Església ha de cuidar els catequistes, sense els quals ningú no sap què seria de la nostra fe». Igualment va esmentar la gran quantitat de materials per ajudar a la propagació de la fe, però va remarcar que «els catequistes no solament són pedagogs, sinó,

pel damunt de tot, testimonis». Molts d'aquests nens i nenes, «amb motiu de la catequesi, és la primera vegada que posen els peus en una església; per tant, els catequistes tenen la missió afegida d'iniciar els infants en la vivència de la fe».

Després del sopar, els participants a les VIII Jornades van assistir, a la mateixa sala d'actes, a un concert de música religiosa i popular a càrrec del cor jove *Flumine*, que va ser molt aplaudit en totes les seves interpretacions.

Dissabte 14 de novembre, els cursos

Previ a l'inici del segon dia de la trobada, Mons. Benavent va presidir l'eucaristia a la capella central del Seminari. La celebració es va dedicar a la memòria i en sufragi de les víctimes dels sagnants atemptats esdevinguts a París. La segona jornada, celebrada també a les instal·lacions del Seminari de Tortosa en sessions de matí i tarda, va consistir en un curset al qual els catequistes s'havien inscrit prèviament. En total foren onze els cursos impartits.

Una novetat d'enguany ha estat l'espai de formació i convivència per a joves catequistes. Els seus destinataris eren els catequistes joves fins a 25 anys que comencen o que fa poc que fan catequesi.

Als descansos de les sessions, els jornadistes tenien la possibilitat, a més d'un petit refrigeri, de visitar una exposició de llibres i altre material catequètic i una altra de productes de comerç just.

Diumenge 15 de novembre, jornada de clausura

El plat fort de les Jornades va ser la ponència que, en el marc de l'església dels Dolors, va pronunciar Mn. Víctor Cardona, professor de Teologia moral, delegat episcopal per als mitjans de comunicació social i ecònom diocesà, el qual va desenvolupar el tema «Educar per a la contemplació agraïda del món segons *Laudato Si'*».

El ponent va glossar la «conversió ecològica» que proposa el papa Francesc en la seva darrera encíclica, tot fent-se ressò del clam dels abandonats del món. També es va preguntar sobre quina mena de món deixarem a les generacions que succeïran la nostra, indicant que la família, l'escola, els mitjans de comunicació social i la catequesi són altres tants pilars d'una educació integral, tant material com espiritual, i va remarcar que «l'educació és fonamental per deixar un món millor». Va recordar que el Papa envia un missatge molt clar: «No tot està perdut! L'home és capaç de regenerar-se». Va invitar a llegir punts de l'encíclica com el 13, el 15 i el 213, tot afegint que la *Laudato Si'* i l'*Evangelium gaudium* no haurien de mancar a la biblioteca de cap catequista.

Va parlar també que hi ha alguns temes que reclamen aquesta conversió ecològica, que passa per un «convertir en patiment personal allò que preocupa al món». El ponent va reflexionar sobre els esmentats temes: el canvi climàtic, el problema de l'aigua (veure el punt 30), la pèrdua de la diversitat i les relacions nord-sud. En aquest sentit el Papa es mostra impressionat per «l'alegre irresponsabilitat» dels responsables polítics davant el que afecta tothom. Ens cal molt de diàleg, confiança i prudència per encarar els grans reptes que té plantejats la humanitat.

Instal·lació i manteniment d'equips de megafonia,
tractaments en recintes amb problemes acústics i audiovisuals

Serveis d'acústica, megafonia i audiovisuals - Tel: 609 846 990 - a/e: socleartgn@gmail.com

Va acabar la seva intervenció amb una invitació a veure-ho tot a través de la mirada de la fe, que, a través d'accions com «educar», «contemplar» i «agrar» ens durà a educar per a la contemplació agraïda del món.

Clausura a la Catedral de Santa Maria de Tortosa

Després, els catequistes es van traslladar a la Catedral de Santa Maria per assistir a la clausura de les Jornades i a la solemne eucaristia que va presidir Mons. Taltavull i van concelebrar els delegats de catequesi de les diòcesis amb seu a Catalunya i les illes Balears, així com amb altres preveres. Van sostenir el cant de l'assemblea Mn. Salvador dirigint-lo i Mn. Joan Àguila amb l'acompanyament musical.

En la seva homilia, el Sr. Bisbe va pregar per les víctimes dels sagnants successos de París i va fer una reflexió sobre el paper del catequista en el món actual, un paper de testimoniatge. «El catequista» —va dir— «hauria de mirar als ulls, ser acollidor i observar la realitat de cada dia, refermant la necessitat d'una formació adequada per tal de fer arribar el missatge de Jesús, una mica a l'estil dels apòstols, seguint i confiant en el Mestre i, com ells, esdevenir missioner.»

La celebració a la Catedral tortosina i les VIII Jornades es van cloure amb el cant de l'Himne de la Misericòrdia. **Edt**

JORNADA MUNDIAL DEL MALALT I PASQUA DEL MALALT

Maria, icona de la confiança i de l'acompanyament

«Feu tot el que ell us digui» (Jn 2, 5)

11 de febrer de 2016 - Jornada Mundial del Malalt
1 de maig de 2016 - Pasqua del Malalt

Depósito legal: M-1428-2016

CONFERENCIA
EPISCOPAL
ESPAÑOLA

www.
conferencia
episcopal
.es

El Santuari de Misericòrdia de Reus acull la Jornada diocesana de pastoral de la salut

Fotos: Mitjans de Comunicació ArqTgn

Un centenar de persones van assistir a la Jornada diocesana de pastoral de la salut celebrada, el dissabte 23 de gener, al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus amb el lema «Maria, mare de misericòrdia.» La Delegació diocesana de pastoral de la salut, encapçalada per la Sra. Mercè Guasch, va organitzar aquesta Jornada adreçada a totes les persones que fan un servei en la pastoral de la salut a nivell parroquial, d'hospitals i d'acompanyament, així com també als malalts.

La jornada es va iniciar amb l'eucaristia, presidida pel Sr. Arquebisbe, i concelebrada per Mn. Antoni Roquer, capellà del Santuari i Mn. Armand Puig, entre d'altres preveres. Mons. Jaume Pujol, en la seva homilia, adreçant-se als voluntaris de la pastoral de la salut, va subratllar les paraules del Papa Francesc dient que en el context cultural i social d'avui quan es tendeix a amagar la fragilitat física, «vosaltres sou cridats a ser signe profètic i anar contra aquesta lògica mundana ajudant als qui pateixen a ser protagonistes en la societat i en l'Església.» I afegia, «imiteu la maternitat de Maria, l'atenció materna que ella ens dedica a cadascun de nosaltres.»

La ponència central de la Jornada va anar a càrrec del Dr. Armand Puig i Tàrrach, rector de l'Ateneu universitari Sant Pacià de Barcelona, sobre el tema «Confiar en la misericòrdia de Maria.»

La jornada va cloure amb el dinar de germanor.

Maria, mare de misericòrdia

Armand Puig i Tàrrach pvre.

Rector de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona

La promulgació de l'Any Sant de la Misericòrdia té uns ressons especials a les Esglésies locals on hi ha santuaris dedicats a la Mare de Déu de Misericòrdia, com és el de l'arxidiòcesi tarragonina, on santa Maria és venerada amb aquest títol al seu santuari de la ciutat de Reus. L'any 1592 la Mare de Déu es va aparèixer a Isabel Besora, una pastoreta, i al cap de deu anys, el 1602, en el lloc de l'aparició ja s'hi havia construït una ermita dedicada a la Mare de Déu sota l'advocació de Misericòrdia, en uns terrenys públics adquirits per la ciutat. Quan la Pastoreta va ser preguntada per la persona que se li havia aparegut, va indicar que s'assemblava a la Mare de Déu dels Set Goigs, una imatge que hi havia a la capella urbana de Betlem, en ple carrer de Monterols. La pesta de 1592 va remetre, i el poble reusenc va entendre que Maria havia estat Mare de Misericòrdia i gran intercessora per a una ciutat colpida per un mal mortífer i terrible. Heus ací la bellíssima història de misericòrdia de la patrona de Reus!

El terme *misericòrdia* vol dir 'cor (obert) als pobres' (miseri-còrdia). Per això el primer a tenir misericòrdia és Déu mateix, el Pare de la humanitat sencera, que manté «el seu amor fins a un miler de generacions» i perdona «les culpes, les faltes i els pecats», ja que és el «Déu compassiu i benigne» (Èxode 34,6-7). Déu és la font de tota misericòrdia, ja que el seu disseny de salvació és lliure i gratuït: salva perquè estima, i estima perquè vol estimar sense fronteres ni condicions. Fins i tot quan Israel, el seu poble, s'aparta d'ell i l'abandona, quan fa camí amb altres déus i els adora, quan menysté els pobres i se n'oblida, Déu perdona i convida al penediment. No hi ha res que el pugui allunyar de la misericòrdia.

La misericòrdia del Pare és tan gran que «dóna el seu Fill únic» (Joan 3,16), el posa a les nostres mans, ens l'ofereix, ens el regala. Jesús és un regal de la misericòrdia de Déu. Sense l'Evangeli de Jesús, la tenebra inunda la terra, la foscor és mestressa dels

cors. Sense ell, no hi ha esperança per als malalts, no hi ha repòs per als entristits, no hi ha pau per als qui la busquen. Jesús és el segell de la misericòrdia de Déu: ell es dona per nosaltres, ofereix la vida per tal que rebem el seu amor «fins a l'extrem» (Joan 13,1), ens fa amics de la seva misericòrdia.

Maria és Mare de misericòrdia perquè Déu li n'ha fet, sobretot al començament i al final de la seva vida amb Jesús. Al començament (vegeu Lluç 1,26-38), Maria rep la visita del missatger celestial, el qual li anuncia que serà mare —una gran alegria per a tota dona (vegeu Joan 16,21). Abans, Maria s'estranya que li diguin que és «plena de gràcia», és a dir, plena de misericòrdia, que tota ella quedarà plena del do diví. Semblen paraules excessives per a una noia de Natzaret, desconeguda, anònima. Però allò que els homes desconeixen, Déu, que escruta els cors,

ho coneix. La misericòrdia de l'Altíssim, del Déu etern, entra en aquella dona jove de cos fràgil i la fa misericordiosa per sempre més: l'Esperit d'amor ve sobre ella. I és que l'amor de Déu no s'obre pas entre l'orgull sinó que s'encarna en la humilitat. Maria respondrà: «Sóc la serventa del Senyor» (Lluc 1,38).

Maria és humil i, per això, la seva carn, tot i ser fràgil, és forta. I la misericòrdia davalla sobre els qui tenen una força feble: davalla sobre Maria, que no ha conegut el pecat, però també davalla sobre nosaltres, que sovint ensopeguem amb el nostre orgull i sempre som aixecats per la misericòrdia de Déu. La misericòrdia no coneix límits: tant la necessiten els justos com els pecadors, els sans com els malalts. Maria rebrà el do de la maternitat i serà mare de Jesús, el Fill de Déu mateix. La misericòrdia de Déu ha trobat en Maria la casa que necessitava perquè el seu Fill fes estada entre els homes. Maria, mare de Jesús, és dona de misericòrdia.

Al final de la seva vida amb Jesús, Maria, la seva Mare, la plena de gràcia, la que ha estat beneïda amb la misericòrdia plena de Déu, és beneïda amb una nova maternitat: la de tots nosaltres. Vora la creu, el mateix Fill, abans de morir, la dóna com a mare a Joan, el deixeble estimat: «Aquí tens el teu fill» (Joan 19,26). Ara bé, Joan representa tots els deixebles de Jesús, tots els qui formen i formaran l'Església. Maria es converteix, doncs, en mare de molts fills. Era «Mare de Déu» i a partir d'ara serà «Mare nostra». De fet, se'ns diu, en la persona de Joan: «Aquí tens la teva mare» (v. 27). Es tanca així una relació que canvia la vida: Maria és mare de Jesús i mare dels «germans»

de Jesús, és a dir, de tots nosaltres (vegeu Mateu 28,16; Joan 20,17).

Maria és, doncs, mare de misericòrdia. Déu li ha donat la seva gràcia, el do de la seva misericòrdia quan li ha proposat de ser la mare de Jesús, de portar-lo nou mesos dins les seves entranyes. Déu «ha tingut misericòrdia», «amor entranyable» (*raham*, en hebreu) del seu poble (vegeu Lluc 1,78), i aquesta misericòrdia s'ha concretat a les «entranyes» o «ventre» (*rèhem*, en hebreu) virginal de Maria (vegeu Lluc 1,42). La mateixa paraula

hebrea ens indica que, des del punt de vista humà, el punt més alt de la misericòrdia és la maternitat: què no faria una mare pel seu fill o filla? Per això l'expressió «mare de misericòrdia» o «mare d'amor entranyable» és, segurament, allò més profund que podem dir de Maria. Ella, com ha dit el papa Francesc, és la icona de la misericòrdia, la imatge plena de l'amor entranyable de Déu. I quan la invoquem com a «Mare de Misericòrdia» és com si li diguéssim dues vegades la mateixa cosa. A Natzaret, Maria, en tant que mare de Jesús, és plena de misericòrdia. A la creu, la seva misericòrdia de mare arriba a tots els seus fills.

Potser es pot dir que als set goigs de la vida de la Mare de Déu (anunciació a Maria, naixement de Jesús, adoració dels reis, resurrecció, ascensió, vinguda de l'Esperit Sant, coronació de Maria), cal afegir-hi un goig posterior a la seva assumpció al cel: el fet de

ser Mare de Misericòrdia.

Com suggereix igualment la tradició oriental amb la icona de la Protecció de la Mare de Déu, es pot dir que la protecció maternal i misericordiosa de Maria és el vuitè goig que ella

experimenta, ara des del cel, en veure que tants fills i filles s'aixopluguen sota el seu mantell. En la imatge de la Mare de Déu de Misericòrdia, a Reus, el mantell és l'extensió de la figura de Maria, que porta als braços el seu Fill. L'art sorgit de la pietat popular ens mostra com n'és, de profunda i necessària, la misericòrdia. Visquem-la i escampem-la.

Mira'ns amb ulls d'amor, Mare de Misericòrdia! **Eat**

Des del punt de vista humà, el punt més alt de la misericòrdia és la maternitat: què no faria una mare pel seu fill o filla?

Presa de possessió de quatre nous canonges a la Catedral de Tarragona

El Capítol de la Catedral de Tarragona va incorporar el dia 12 de desembre quatre nous canonges: Mn. Rafael Serra Abellà i Mn. Jordi Figueras Jové; i Mn. Lluís M. Bosch Àvila i Mn. Víctor Montserrat Santamaria com a canonges honoraris.

A la sala capitular, en presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i dels membres del Capítol de la Catedral, després de la lectura dels corresponents nomenaments per part del secretari capitular, Mn. Josep Queraltó, els nous canonges van fer la professió de fe i el jurament de fidelitat a l'Església i als bisbes diocesans.

Posteriorment, en processó, el Capítol es va traslladar al cor de la Catedral, on els nous canonges van fer el jurament de la Primada, que comporta el compliment de les disposicions estatutàries de la institució. Seguidament es va assignar als nous membres l'escó corresponent per a les celebracions i es va resar la pregària de l'hora de tèrcia.

El Sr. Arquebisbe va expressar la seva satisfacció per la incorporació de nous canonges al Capítol, alhora que va manifestar el desig que «la Catedral sigui el centre espiritual i la casa pairal de l'arxidiòcesi».

Finalment, Mn. Rafael Serra, en nom dels nous canonges, va pronunciar unes paraules de gratitud i reconeixement. «Agraïm ben de cor al Sr. Arquebisbe haver proveït el cor d'aquesta Seu en les nostres persones, i també agraïm al molt il·lustre Capítol Catedral haver-nos acceptat canònicament. Accepteu el nostre propòsit i voluntat de servir, amb amor, dedicació i fidelitat aquest sant temple i el poble de Déu que aquí s'hi aplega. Que el nostre treball i zel apostòlic ens faci dignes mereixedors del lloc que us heu dignat que ocupéssim», va dir. També va agrair la presència dels familiars, amics i fidels de les parròquies de Sant Joan Baptista de Tarragona i de Crist Rei de Reus. **Eat**

Fotos: Mitjans de Comunicació ArqTgn

Publicades les actes dels congressos internacionals sobre Santa Tecla i Sant Pau

Els congressos, organitzats per l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, es van celebrar els anys 2011 i 2013 a Tarragona

Coincidint amb la solemnitat dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi, el dijous 21 de gener va tenir lloc, a la capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona, la presentació dels llibres dels congressos de Santa Tecla i de Sant Pau celebrats els anys 2011 i 2013 respectivament. L'acte va ser organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (INSAF).

La presentació va anar a càrrec del Dr. Andreu Muñoz Melgar, professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós i director del Museu Bíblic Tarraconense, i del Dr. Armand Puig Tàrrach, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, i va comptar amb la presència del vicari general de l'arxidiòcesi, Mn. Joaquim Fortuny, i del director de l'INSAF, Dr. Joan Miquel Bravo.

A l'acte, presidit pel Sr. Arquebisbe, també hi va assistir el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Sr. Enric Vendrell; el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tarragona, Sr. Francesc Roca; el delegat del Rector de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona de relacions institucionals, Dr. Antoni González, i altres autoritats acadèmiques, civils i eclesiàstiques.

El Dr. Andreu Muñoz va presentar els dos volums sobre santa Tecla —*El culte de Tecla, santa d'Orient i d'Occident*. Barcelona: Facultat Antoni Gaudí d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes-Publicacions de la Facultat de Teologia de Catalunya 2015 i *Thecla: Paul's Disciple and Saint in the East and West* (Studies on Early Christian Apocrypha 12), Leuven: Peeters 2016— que ofereixen

un estudi transversal sobre la Santa i el seu culte estès d'Orient o Occident i també el seu vincle amb l'Església tarragonina, d'arrels paulines. Muñoz va qualificar aquestes publicacions «de manuals molt importants per a actualitzar el coneixement sobre la Santa, que és un emblema espiritual i signe d'identitat ciutadana a Tarragona», i «d'aposta audaç per a la literatura científica mundial» gràcies a l'aportació dels diferents estudiosos que hi han pres part. «Els especialistes

Fotos: Mitjans de Comunicació ArqTgn

sobre Tecla d'Iconi han ajudat a redimensionar el seu llegat i el seu testimoni», va dir. Andreu Muñoz també va esmentar l'extracció de santa Tecla, l'any 2011, del martirologi romà, esperant que aquestes noves aportacions científiques ajudin a restablir el seu lloc en el martirologi.

Per la seva part, el Dr. Armand Puig va presentar el volum sobre els darrers anys de la vida de Pau —*The Last Years of Paul. Essays from the Tarragona Conference, June 2013* (WUNT 352), Tübingen: Mohr Siebeck 2015—, en el qual es tracten set temàtiques diferents com la literatura apòcrifa, l'activitat de Pau durant el judici o la vinguda a Tarragona. «En aquest volum hi ha el treball de 29 exegetes del món germànic, de l'anglosaxó i del llatí. Per tant, amb aquesta presència cultural de l'Europa occidental es constata un potencial enorme. Qualsevol investigador que pretengui estudiar la vida de Pau cal que tingui present aquest llibre», va puntualitzar el Dr. Puig. «Molts estudiosos no relacionen Pau amb Tarragona, però jo tinc raons suficients per a poder afirmar des del punt de vista científic que l'estada de Pau a Tarragona és un fet històric altament probable», va afirmar. **Edt**

El Sr. Arquebisbe, abans de cloure l'acte, va donar les gràcies a tots els qui han fet possible la publicació d'aquests llibres dels congressos internacionals celebrats a Tarragona del 27 al 29 d'octubre de 2011 amb el títol «Tecla, deixebda de pau, santa d'orient i d'occident», i del 25 al 29 de juny de 2013 sobre «Els últims anys de la vida de Pau». Mons. Jaume Pujol va destacar la capacitat d'atracció de Tecla tant per als catòlics, ortodoxos i musulmans, manifestant el seu desig perquè aquests llibres contribueixin a restituir el lloc que correspon a santa Tecla dins l'Església catòlica.

**COMERCIAL
PADRELL S.A.**
Av. Ramón y Cajal, 12 - Tel. 977 21 11 64 - Fax 977 92 06 24

**50
anys
1963-2013**

 padrell@comercialpadrell.com
 www.comercialpadrell.com

Papers pintats · Pintures · Articles neteja · Moquetes · Material decoració · Belles Arts

P. Octavi Vilà, abat de Poblet:

«No estem al marge del món, en som part i som molt conscients de tots els problemes que hi ha»

El dia 3 de desembre la comunitat de Santa Maria de Poblet va elegir un nou abat en la persona del fins ara subprior de Poblet

REDACCIÓ

El P. Octavi Vilà i Mayo va néixer a Tarragona l'any 1961, és llicenciat en Geografia i Història i Diplomata en Biblioteconomia i Documentació per la Universitat de Barcelona. A més, té un postgrau en Noves Tecnologies de la Informació i en Gestió Cultural, a més del batxiller en Filosofia i Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, on actualment està completant el màster en Teologia Sistemàtica. Actualment la comunitat de Santa Maria de Poblet està formada per trenta-un monjos i dos novicis.

—En primer lloc la nostra sincera enhorabona per aquest nou servei. La regla de Sant Benet diu que l'elecció de l'abat «es farà tenint en compte el mèrit de vida i la saviesa de doctrina del qui hagi de ser instituït». És per a vostè una responsabilitat?

Gràcies. És una responsabilitat molt important. Just abans de l'elecció, quan ens vam reunir a la sala capitular vam llegir els dos capítols de la regla de Sant Benet que fan referència al càrrec d'abat, tot i que al llarg del text se'n fa molta referència. De fet, en aquell moment no pensava que pogués fer referència directa a mi però malgrat tot tots els germans de la comunitat quan ho sentien sabien la gran responsabilitat que tenien a l'hora d'elegir l'abat. I òbviament el qui resulta elegit n'és molt més conscient.

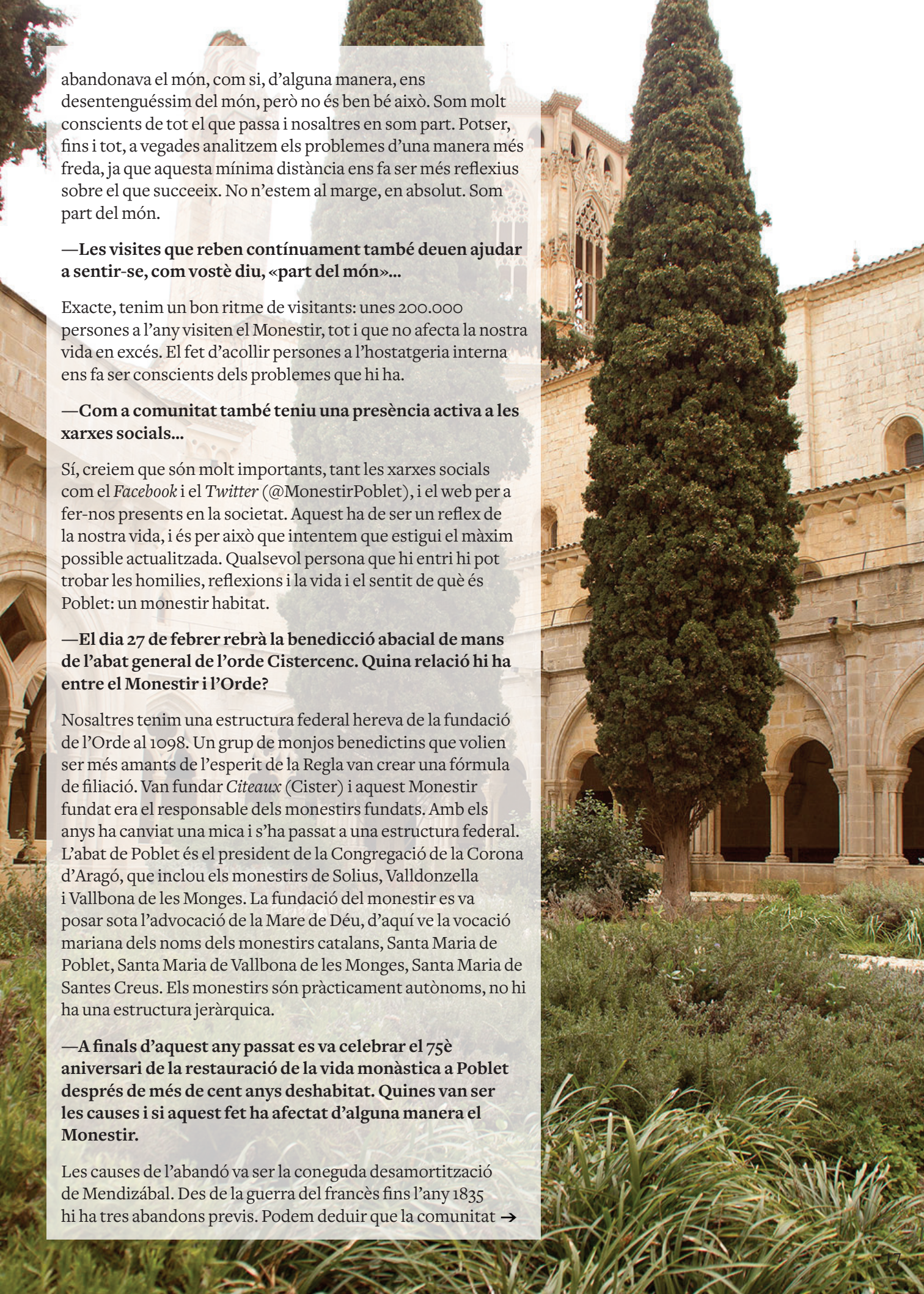

—Com va viure aquell dia?

La veritat és que no vaig ser massa conscient del que estava succeint. Va ser una elecció bastant ràpida, la vam fer a la sala capitular, on es prenen les decisions importants, on els novicis prenen l'hàbit, on es fa la professió temporal i la d'obediència, etc. El dia abans havíem fet una votació prèvia, i per tant aquella nit vaig estar pensant què havia de respondre si es produïa aquesta situació. Si el Senyor, a través dels meus germans, em demanava aquest servei jo l'havia d'acceptar. Per una part vaig sentir joia per la confiança dels meus germans dipositada en mi, i per una altra, una càrrega de pes bastant feixuga.

—En la presentació al web de Poblet diu que «el monjo no pot estar sinó en el cor del món amb el seu testimoniatge d'amor». Per a molts això pot semblar una contradicció...

Sí, perquè moltes vegades encara recordem l'espiritualitat monàstica prèvia al Concili, quan es deia que el monjo que entrava al Monestir

abandonava el món, com si, d'alguna manera, ens desentenguéssim del món, però no és ben bé això. Som molt conscients de tot el que passa i nosaltres en som part. Potser, fins i tot, a vegades analitzem els problemes d'una manera més freda, ja que aquesta mínima distància ens fa ser més reflexius sobre el que succeeix. No n'estem al marge, en absolut. Som part del món.

—Les visites que reben contínuament també deuen ajudar a sentir-se, com vostè diu, «part del món»...

Exacte, tenim un bon ritme de visitants: unes 200.000 persones a l'any visiten el Monestir, tot i que no afecta la nostra vida en excés. El fet d'acollir persones a l'hostatgeria interna ens fa ser conscients dels problemes que hi ha.

—Com a comunitat també teniu una presència activa a les xarxes socials...

Sí, creiem que són molt importants, tant les xarxes socials com el *Facebook* i el *Twitter* (@MonestirPoblet), i el web per a fer-nos presents en la societat. Aquest ha de ser un reflex de la nostra vida, i és per això que intentem que estigui el màxim possible actualitzada. Qualsevol persona que hi entri hi pot trobar les homilies, reflexions i la vida i el sentit de què és Poblet: un monestir habitat.

—El dia 27 de febrer rebrà la benedicció abacial de mans de l'abat general de l'orde Cistercenc. Quina relació hi ha entre el Monestir i l'Orde?

Nosaltres tenim una estructura federal hereva de la fundació de l'Orde al 1098. Un grup de monjos benedictins que volien ser més amants de l'esperit de la Regla van crear una fórmula de filiació. Van fundar *Cîteaux* (Cister) i aquest Monestir fundat era el responsable dels monestirs fundats. Amb els anys ha canviat una mica i s'ha passat a una estructura federal. L'abat de Poblet és el president de la Congregació de la Corona d'Aragó, que inclou els monestirs de Solius, Valldonzella i Vallbona de les Monges. La fundació del monestir es va posar sota l'advocació de la Mare de Déu, d'aquí ve la vocació mariana dels noms dels monestirs catalans, Santa Maria de Poblet, Santa Maria de Vallbona de les Monges, Santa Maria de Santes Creus. Els monestirs són pràcticament autònoms, no hi ha una estructura jeràrquica.

—A finals d'aquest any passat es va celebrar el 75è aniversari de la restauració de la vida monàstica a Poblet després de més de cent anys deshabitat. Quines van ser les causes i si aquest fet ha afectat d'alguna manera el Monestir.

Les causes de l'abandó va ser la coneguda desamortització de Mendizábal. Des de la guerra del francès fins l'any 1835 hi ha tres abandons previs. Podem deduir que la comunitat →

d'aleshores va pensar que era una marxa momentània, per tal i com es van deixar els llibres, l'orfebreria, però el Monestir va estar buit durant 105 anys, fet que va produir la destrucció de gran part del Monestir. Els llibres van anar desapareixent, el retaule va quedar molt malmès, les tombes dels reis van ser saquejades, fins que a principis del segle XX es va posar un vigilant que va evitar el deteriorament, i arran d'una visita del rei d'Alfons XIII, a finals dels anys vint, es va crear un patronat del Monestir presidit per Eduard Toda, diplomàtic retirat, que vivia a Escornalbou. És així com va començar de manera més seriosa la recuperació del Monestir. I l'any 1940 van venir quatre monjos italians i van refundar la vida monàstica. Un dels promotors de la restauració va ser el cardenal Vidal i Barraquer, però el context social i polític del moment no li ho va permetre. Les primeres vocacions autòctones van arribar el febrer de 1941. L'any passat va morir un dels monjos que va entrar en aquell moment, quan tenia setze anys.

—Poblet també té un paper destacat en l'àmbit social i cultural. Alberga milers de volums a la seva Biblioteca, s'hi troben diferents arxius, acull el Festival Internacional Orgues de Poblet, el festival de Música antiga a l'estiu... i ara hi ha un altre projecte en marxa: un centre d'interpretació i museu per als visitants. En què consistirà?

El projecte que anomenem Cosmos és un projecte força ampli que intenta recuperar les causes per les quals va ser fundat el Monestir l'any 1150. El Monestir el va fundar el comte Ramon Berenguer

IV per a repoblar aquestes terres i impulsar-les. Se li va ocórrer acudir a un orde fundat relativament feia poc: feia cinquanta-dos anys a França, on els cistercencs tenien fama de treballar la terra i ser impulsors de l'activitat econòmica. Aleshores el comte de Barcelona va voler un orde que impulsés culturalment, espiritualment i econòmicament.

El projecte Cosmos és l'adequació d'aquest mateix esperit però al segle XXI. A nivell social, amb la posada en marxa de l'hostatgeria externa s'ha creat una petita escola d'hoteleria per als nois de la comarca que tenen problemes d'inserció escolar, i també realitzen pràctiques els nois de l'escola d'Horticultura de Reus. En la vessant més turística, Poblet és patrimoni de la Humanitat des de l'any 1991

i es vol potenciar aquesta visita amb un centre d'interpretació que estaria situat a l'entrada perquè tothom sigui conscient del que visiten i sobretot que l'espai que visiten no

és un museu sinó que compleix la funció pel qual va ser creat: la vida monàstica. Això també comporta la rehabilitació del Museu per agilitzar les visites.

—Finalment, si hagués de triar un racó d'aquest Monestir... quin seria?

Això és una mica difícil! Potser un dels més recollits que hi ha, que no és dins el circuit turístic. És el claustre i la capella de Sant Esteve, que són dins de la clausura i potser per això són dels racons que permeten més la reflexió i són també més apreciats pels hostes acollits al Monestir. L'església del Monestir també és un bon lloc per estar-hi sobretot quan no hi ha gaire afluència turística. **Edt**

Mn. Josep Lluís Ramos Jarque, a la casa del Pare

Mn. Josep Lluís Ramos va traspasar el dia 19 de gener, a l'edat de 76 anys. Les seves exèquies, presidides pel Sr. Arquebisbe, es van celebrar l'endemà, dia 20, a la Catedral de Tarragona.

Nascut a Barcelona el dia 4 de març de 1939, va ser ordenat prevere a la Catedral de Tarragona el 18 de desembre de 1965. Mn. Ramos va iniciar el ministeri pastoral sent coadjutor de la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp, l'any 1966; i vicari de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus, l'any 1967. L'any següent va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Jaume Apòstol d'Ulldemolins i encarregat de la Parròquia de Sant Vicenç Diaca i Màrtir d'Albarca. Anys més tard, l'any 1976, va prendre possessió com a rector de les parròquies de Sant Llorenç de Botarell, Santa Maria de Duesaigües i Sant Mateu Apòstol de Riudecanyes, i l'any 1987 també se li va encomanar la Parròquia de Sant Bartomeu de l'Argentera. També havia estat membre del Consell de Presbiteri.

Reposi en la pau de Crist.

Església de tarragona

Sistemes de subscripció:

1- Enviant el formulari per correu ordinari a la següent adreça:

Arquebisbat de Tarragona

Dpt. de Mitjans de Comunicació Social

C/ Pla de Palau, 2

43003 Tarragona

2- Emplenant el següent formulari i enviant tota la pàgina al fax 977 25 18 47

FORMULARI DE SUBSCRIPCIÓ ANUAL

Nom: _____ Cognoms: _____

Adreça: _____ Codi Postal: _____

Població: _____ Telèfon: _____ e-mail: _____

Forma de pagament (Import: 13€ - Estranger: 30€)

☐

Transferència al compte 2013-3056-07-0200129065 de CatalunyaCaixa

☐

Domiciliació bancària

Senyors, els prego que vulguin lliurar amb càrrec al meu compte/llibreta, els rebuts presentats per la revista **Església de Tarragona** en concepte de subscripció anual.

IBAN

Entitat

Agència

d.c

Número de compte o llibreta

Titular compte _____

Banc o Caixa _____

Adreça Oficina _____

Codi Postal _____ Població _____

Data _____

Signatura

«Planta cara a la fam: Sembra»

Mans Unides ha donat el tret de sortida aquest mes de febrer a la 57a campanya anual contra la fam que, en els propers tres anys (2016-2018), es fixarà en les persones que pateixen la falta de seguretat alimentària i en les causes que la provoquen.

Sembrar cors que impulsin accions concretes per acabar amb la fam és el primer pas d'una sèrie de campanyes de Mans Unides per al proper trienni. Aquest pla pretén treballar de manera coordinada i coherent per a atendre els punts clau per acabar amb la fam en el món sabent que té moltes causes, i que no hi ha una solució única, sinó moltes solucions interdependents: des del suport als petits agricultors fins a la implementació d'estils de vida més austers, multitud de factors i actors que s'impliquen mútuament en la creació de condicions i obstacles perquè tots puguem satisfer el nostre dret a l'alimentació.

La paraula triada per a aquest any —*sebra*— representa l'inici de tot el procés d'alimentació. A més, es tracta d'una activitat fonamental en la vida de moltes persones, molts d'ells petits productors i famílies amb un únic mode de subsistència: el cultiu de petits horts. També és una activitat comuna en la nostra societat, on el camp és un sector fonamental de l'economia, i també de la vida social i cultural del nostre país. Finalment, la nostra vivència cristiana té, en la imatge del sembrador, l'exemple del Pare de tots que reparteix els seus dons abundantment i que ens confia la tasca de custodiar el sembrat i de repartir els fruits a fi que tots tinguin vida.

En l'actualitat, l'escàndol de la fam ressona a tots els racons del món, precisament perquè, tenint la capacitat per a produir aliments fins al

Segons la FAO, actualment 805 milions de persones pateixen fam

malbaratament, encara avui 805 milions de persones pateixen fam, segons l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO). Assegurar a totes les persones del planeta, sense distinció, una alimentació adient, en tots els sentits, és un repte que hauríem d'haver aconseguit ja. Què està passant? Per què no som capaços de construir solucions definitives?

Potser perquè, encara que tots som responsables d'aquesta situació, no sempre en som del tot conscients. Des de la seva missió com a associació

de l'Església a Espanya per a la promoció i el desenvolupament dels països pobres, Mans Unides es proposa incidir en aquesta tasca: acabar amb la fam, objectiu que els impulsa i anima des de la seva fundació.

En els darrers vuit anys, Mans Unides ha treballat en el context de la iniciativa internacional dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni,

impulsant campanyes que han incidit en diversos aspectes fonamentals per assegurar el desenvolupament dels pobles del Sud. Davant la realitat volen contribuir a la transformació del món fidels al seu fonament, el seguiment a Jesús, el qual es compadia de tants perquè no tenien res per menjar (Mc 8,2).

Per assolir aquest objectiu es desenvoluparan diverses línies de treball, com acompanyar els més pobres i donar suport als drets a l'alimentació dels petits productors enfortint els seus processos de capacitatació tècnica i afavorint la seva participació política; contribuir al canvi vers uns sistemes alimentaris més justos denunciant estructures i accions que impedeixen i dificulten el dret a l'alimentació, sobretot als més pobres, treballar amb els governs i les empreses, i educar per una vida solidària i sostenible des de la fraternitat promovent

aquells valors que contribueixen a l'edificació de la civilització de l'amor. En aquest aspecte Mans Unides aposta perquè cadascun de nosaltres siguem sembradors de solidaritat a través de petits gestos en la nostra vida diària en l'ús, per exemple, del transport i el consum alimentari o energètic.

Acabar amb la fam exigeix un enfocament integrat que inclogui els següents elements, segons apunta Mans Unides: inversions públiques i privades per a millorar la productivitat agrícola dels petits agricultors; millorar l'accés als recursos, la terra, els serveis, les tecnologies i els mercats; prendre mesures per al foment del desenvolupament rural; protecció social per als més vulnerables, inclòs el reforç de la seva resiliència davant els conflictes i els desastres naturals, i programes específics de nutrició per a fer front a les carències en les mares i els nens menors de cinc anys. Tot això serà possible si, juntament amb les mesures econòmiques i polítiques, impulsem el compromís de tots en la lluita contra la fam. Tots, com a persones, germans els uns dels altres, com a ciutadans o com a consumidors tenim l'exigència d'actuar per acabar amb la fam.

1884 YZAGUIRRE VERMOUTH CELLER SORT DEL CASTELL	VI DE MISSA DO Tarragona	 Entregues a domicili (Província de Tarragona) Celler Sort del Castell Tel. 977 84 06 55 Fax. 977 84 21 46 www.vermouthyzaguirre.com
---	--	--

ANGOLA. Construcció d'una estructura coberta en una escola de secundària

El projecte es durà a terme al barri de Pedra Um, de la ciutat de Sambe, al litoral d'Angola. Hi viuen unes 20.000 persones, la majoria desplaçats de guerra, procedents de municipis de l'interior.

Una gran part de la població es dedica a l'agricultura de subsistència, treballant en petites parcel·les, i una petita part són artesans que fabriquen cistells, estores, etc. El nivell econòmic de les famílies és molt baix. La majoria de les dones són analfabetes, però són les que sustenten les famílies.

La Congregació de les Germanes Filles de Santa Maria de Guadalupe, soci local de Mans Unides, dirigeix l'escola de secundària Rainha da Paz, a la qual assisteixen 3.000 alumnes i 94 professors que imparteixen classe en tres torns de matí, tarda i nit. Els edificis de l'escola envolten un pati principal on els alumnes de l'escola gaudeixen del seu temps lliure, fan activitats d'esport i reunions.

La Congregació i l'Associació de Pares d'Alumnes sol·liciten a Mans Unides ajuda per a la instal·lació d'una coberta al pati, per a poder realitzar activitats i esport tot l'any, ja que a causa de les inclemències del temps, pluges torrencials i altíssimes temperatures, no poden fer ús de l'espai. Els pares dels alumnes contribuiran amb el transport de material i la comunitat aportarà una contribució monetària del 16% del cost total del projecte.

Beneficiaris: 2.999 alumnes i famílies

Import: 43.569 €

Durada: 12 mesos

CAMBOTJA. Programa d'educació i cura i suport en centres infantils

El projecte és al districte de Russey Keo, als afores de Phnom Penh i a l'illa de Koh Dach. És una extensa àrea semiurbana de població majoritàriament musulmana. A conseqüència del desenvolupament urbà de la capital, les famílies provinents del camp només tenen accés a treballs precaris com a venedors ambulants, conductors de taxi o tuc-tuc, treballadors del tèxtil, recol·lectors de deixalles als abocadors, etc.

Com a resultat d'aquesta situació precària, la majoria dels nens i nenes menors de 6 anys no reben atenció mèdica, educació, protecció, suport i atenció per part de les seves famílies. Els més pobres, orfes o malalts, tenen més risc, ja que poden ser víctimes d'abusos, maltractaments, o fins i tot són venuts o traficats.

L'ONG cambodjana Khemara sol·licita a Mans Unides ajuda per a atendre 2.100 nens i nenes entre 3 i 6 anys, escolaritzats en set centres d'educació infantil, uns 300 alumnes per centre. Els nens tindran accés a les primeres etapes d'educació, rebran tres àpats al dia i assistència mèdica i dental. Això permetrà que els seus pares puguin anar a treballar mentre els nens estan en lloc segur.

L'aportació de Mans Unides, juntament amb una altra ONG italiana, servirà per a finançar salaris, materials formatius i despeses operatives dels set centres.

Beneficiaris: 2.100 nens i nenes

Import: 67.921 €

Durada: 12 mesos

L'ÍNDIA. Programa de desenvolupament agrícola i ramader sostenible

La població indígena de Sipahijala i Gomati, a l'estat de Tripura, a la frontera amb Bangladesh, es dedica al cultiu de l'arròs o la recol·lecció del cautxú. Els agricultors són molt pobres, les collites són molt escasses, ja que les tècniques que fan servir per al conreu, recol·lecció i cria d'animals són molt rudimentàries. La qualitat dels aliments no és bona,

per la qual cosa la població té un greu problema de desnutrició. A més, el preu del cautxú és molt baix.

Els joves no tenen cap motivació perquè no tenen accés a programes de formació i veuen que amb el seu treball al camp ni tan sols poden alimentar la família.

Els salesians, que ja tenen un centre de formació a Bishramganj, proposen un programa per a la formació de 200 dones. La formació promourà el desenvolupament d'activitats agrícoles i ramaderes sostenibles, generadores d'ingressos.

Sol·liciten a Mans Unides la col·laboració per tal de posar en marxa el programa on s'impartiran noves tècniques agrícoles i ramaderes, es renovaran els materials per a la piscifactoria, tanques per als estables, reparació del galliner i millora de la granja d'ànecs, alleujant així els problemes de desnutrició de la població. L'aportació local serà part dels salaris dels formadors i materials de la granja, un 10%, aproximadament, del total del projecte.

Beneficiaris: 200 dones i tota la població

Import: 54.000 €

Durada: 24 mesos

EL CARTELL

L'autora del cartell, Tresa Calbó Angrill, explica que la paraula impacte defineix molt bé el seu missatge.

Impacte visual pel contrast del plat blanc delicat i polit amb el marró fosc de la terra sembrada i del verd viu de la planta germinada.

Impacte emocional, perquè la presentació del plat ens remet a l'alta cuina, minimalista i sofisticada, amb la cullera de fusta treballada en perfecte equilibri que sosté un «exquisit» menjar: un tros de terra.

I també un impacte moral perquè ens recorda que no tot és tan senzill i fàcil com s'aparenta, que per a tenir un plat a taula i quelcom per a menjar (allò que fem diverses vegades al dia sense prestar-hi atenció) cal tenir aliments, i perquè aquests existeixin s'ha de sembrar.

Més informació:

Delegació de Mans Unides a Tarragona

<http://mansunidesatarragona.org/>

Telèfon 977 244 078

Edt

2016 - Campanya 57
mansunides.org

El prevere, home de misericòrdia

Joan Galtés Pujol, pvre.

Vull compartir amb vosaltres una reflexió sobre la nostra experiència d'«homes de misericòrdia», fruit del sagrament de l'orde que hem rebut.

Hem trobat misericòrdia

Tot l'Evangeli —i tota la Bíblia, per descomptat— és una revelació de la misericòrdia de Déu envers nosaltres. Però si repassem l'evangeli de la infància de Jesús, segons Lluc, hi trobem Maria que en el Magníficat canta la misericòrdia de Déu (*éleos*, en grec) que s'estén de generació en generació i proclama que el Senyor s'ha recordat de la misericòrdia (*éléous*) a Abraham i a la seva descendència.

En veritat, *Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare*, com diu el papa Francesc en la butlla del Jubileu de la Misericòrdia, perquè ell amb la seva persona, amb la seva paraula i amb els seus gestos revela la misericòrdia de Déu.

que li va canviar la vida. El relat té dues parts: una es realitza en el lloc on Mateu exerceix el seu ofici, i l'altra en el context d'un sopar festiu que Mateu organitza per honorar Jesús. En la primera part Jesús el mirà i li digué: «Segueix-me». Beda el Venerable comenta que el mirà amb un esguard d'elecció: *Miserando atque eligendo*. Mateu «s'alçà i el seguí.» Misteri de llibertat i de l'obertura a Déu. En la segona part, Jesús pronuncia aquella sentència: «El metge no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. Aneu a aprendre què vol dir allò de misericòrdia vull i no sacrificis.»

Són paraules inquietants que provoquen un poc de perplexitat: que potser Déu prefereix els pecadors més que no pas els justos? Però el sentit de la frase sembla més senzill: Jesús no ha vingut a **cri**dar justos, sinó a **fer** justos. Segons el pensament de Pau «no hi ha distinció, perquè tots han pecat i tots són privats de la glòria de Déu, però **fets justos** gratuïtament,

per la seva gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist» (Rm 3,22-25).

Misericòrdia i sacrifici són dues dimensions bones si estan ben relacionades, ben assumides i ben repartides. Ambdues són bones, per exemple, quan tinc misericòrdia pels altres i sacrifici ascètic per a mi mateix, i no a la inversa. Aquí

ja trobem un aspecte per a revisar: veure si som indulgents amb els altres i rigorosos amb nosaltres mateixos. Val la pena preguntar-nos-ho de tant en tant.

Un cop meditada la misericòrdia de Déu i de Crist en la nostra vida, passem del do de la misericòrdia que hem rebut, a la misericòrdia que hem d'exercir,

«S'alçà i el seguí...» (Mt 9,9-13)

La vocació presbiteral arrela en la misericòrdia de Déu. Dit d'altra manera, la nostra vocació és una mostra de la seva misericòrdia envers nosaltres. Per això proposo rellegir ara el relat de la vocació de Mateu (9,9-13), on trobem el paradigma de la nostra vocació. Es tracta d'una pàgina autobiogràfica de l'evangelista que explica el seu encontre amb Crist,

com a element propi del nostre ministeri presbiteral. Nosaltres hem rebut la gràcia de l'ordenació sacerdotal per a estimar i servir la comunitat. Aquesta gràcia, aquest do rebut, és una font inexhaurible de caritat pastoral, que compartim amb tots els preveres de l'Església diocesana i amb el nostre bisbe. Tots hem rebut la capacitat, cadascú segons el seu tarannà i les seves qualitats, d'estimar, de servir i de ser fidels a la comunitat que se'ns ha encomanat. L'Esperit Sant ens fa capaços de tot això. No hem d'amagar les dificultats subjectives i objectives que podem trobar en el nostre ministeri, però res no hauria d'ofegar el carisma regenerador que hem rebut per l'ordenació.

Misericordiosos en la mirada. En molts indrets l'evangelí assenyala la mirada misericordiosa de Jesús sobre les persones. Recordem la trobada amb Zaqueu (Lc 19, 5): «Jesús alçà els ulls i li digué: Zaqueu baixa de pressa», o amb el jove ric: «se'l mirà amb afecte i li digué...», o la trobada amb Pere després de la traïció: «Jesús va girar-se i mirà Pere, i Pere es va recordar de les paraules que li havia dit [...] i va plorar amargament» (Lc 22,61-62). Són mirades de misericòrdia que nosaltres també exercim sobre les persones i sobre els esdeveniments. Hi ha moltes maneres de mirar els altres: mirades d'odi, de complicitat, d'indiferència, mirades lascives... però també hi ha mirades de misericòrdia, com a qualitat humana i del nostre exercici pastoral.

Misericordiosos en els sentiments. La misericòrdia l'exercim també amb els sentiments. Sant Pau ho expressa així: «Revestiu-vos de sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats; sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència» (Col 3,12). També aquí la traducció Vulgata és suggeridora: *viscera misericordiae*, 'entranyes de misericòrdia', d'on provenen els sentiments més profunds.

Misericordiosos en les paraules i en els judicis. Judicar és inevitable. Forma part de l'exercici de la raó i és a la base dels nostres discerniments. Fins i tot forma part d'un mètode pastoral: de veure, judicar i actuar. L'important, però, és sobre la base de què judiquem; si els nostres judicis s'assemblen més al Pare misericordiós de la paràbola o al judici d'un magistrat implacable.

Misericordiosos en l'actuació. La tradició cristiana, davant les situacions de pobresa i aflicció, ha elaborat un conjunt de recomanacions concretes per al capteniment dels fidels en les seves relacions amb

el proïsme, d'acord amb l'ensenyament de Jesús. Són les anomenades *obres de misericòrdia*, que de fet són propostes de la Sagrada Escripura repeses en l'època patristica i sistematitzades a l'edat mitjana.

El sagrament de la Misericòrdia

Com a preveres, la nostra relació amb Crist en l'eucaristia determina, en gran manera, el nostre perfil espiritual i la nostra caritat pastoral. Ara bé, la celebració dels sagraments és font de misericòrdia. D'una manera singular ho és el sagrament de la reconciliació. Em sembla que en el nostre temps hem de prestar una atenció particular al que es refereix a la fidelitat a aquest sagrament. Rebut aquest sagrament de la reconciliació i oferint-lo als fidels en el nostre ministeri pastoral, trobem una ocasió privilegiada per experimentar la misericòrdia de Crist, que continua donant abundantment la seva gràcia a cada fill que retorna a la casa del Pare.

Val la pena rellegir l'exhortació als confessors que el papa Francesc fa en la butlla *Misericordiae vultus* (n. 17): «Novament posem al centre amb convenciment el sagrament de la reconciliació, perquè ens permet tocar en carn pròpia la grandesa de la misericòrdia. No em cansaré mai d'insistir que els confessors siguin un veritable signe de la misericòrdia del Pare. Ser confessors no s'improvisa. S'arriba a ser-ho quan, abans de res, ens fem nosaltres penitents a la recerca del perdó...»

La comunió presbiteral

No voldria acabar sense dir una paraula sobre la nostra comunió presbiteral, que també arrela en la misericòrdia. El prevere que, certament, està al servei de l'evangelització, també està al servei de la comunió eclesial. Comunió dels preveres entre ells, comunió dels preveres amb el bisbe i comunió amb tota la comunitat cristiana. La comunió presbiteral és un art que no es pot exercir sense esforç, sense iniciativa, sense creativitat, i forma part de la lògica de la sinodalitat, que vol dir caminar junts («syn-odós»).

Només una Església «sinodal», és a dir, que camina junta, serà una comunió autèntica, a imatge i semblança de la comunió trinitària, on **unitat i diversitat** no són contradictòries, sinó essencials i complementàries. Tot això és possible i serà eficaç si ens revestim d'entranyes de misericòrdia. **Eat**

* Mn. Joan Galtés i Pujol és vicari episcopal de l'Arquebisbat de Barcelona. Aquest article és un resum de la ponència pronunciada a la formació permanent del clergat del dia 18 de gener, a la Selva del Camp.

Commemoració dels 650 anys de la troballa de la Mare de Déu del Lledó de Valls

Àngel Gasol Señorón,

historiador i membre de la Comissió del Cinquantenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu del Lledó (2014-2016) (*)

La ciutat de Valls i tota la comarca de l'Alt Camp commemoren al llarg de tot aquest any 2016 el 650è aniversari de la troballa de la Mare de Déu del Lledó, una efemèride que coincideix amb els 50 anys de la seva coronació canònica. En recordança de la importància que aquesta imatge sempre ha tingut per al territori del Camp volem repassar aquí alguns dels seus aspectes més destacats.

La tradició ens assegura que el 25 de gener de l'any 1366 es va produir la seva troballa en ser descoberta amagada dins la soca d'un lledoner en uns terrenys ocupats avui dia pel santuari marià homònim i el barri de la Xamora que hi té a la vora. En ple segle XIV, però, ens hem d'imaginar aquest entorn com un espai totalment feréstec, cobert per una important zona boscosa on hi deuriem néixer alzines, lledoners, matolls, argelagues i farigoles; un lloc verge on hi vivien gran quantitat d'ocells, conills, esquiroles i alguna guineu que de tant en tant deuriem veure alguna bruixa o bruixot anant a cercar herbes remeieres per a guarir alguna dolença.

Així se'ns explica que uns pelegrins vallencs anaren fent rogatives al Santuari de Montserrat per tal d'intentar aturar una terrible sequera que llavors patia Valls i el seu territori. Arribats a Montserrat, un monjo del monestir els va animar que se'n tornessin de nou cap a Valls, ja que allà, segons els va dir,

trobarien, fora els murs de la vila, una imatge mariana a qui podrien demanar per totes les necessitats que tinguessin. Efectivament, en arribar de nou a la contrada, i ja a prop de Valls, els peregrins van tenir la sorpresa de trobar a l'anomenat bosc d'en Castelló la imatge d'una marededéu amagada dins la soca d'un lledoner. Era un 25 de gener de l'any 1366.

Gravat amb la imatge de la Mare de Déu del Lledó. 1853 - Col·lecció JPF

Una altra versió (molt més moderna) que la tradició oral conserva sobre la troballa de la imatge ens parla d'un fet militar. El gener de 1366, regnant a Catalunya el rei Pere III el Cerimoniós, va celebrar-se al Castell del Pati de Valls una reunió entre el Cerimoniós, l'arquebisbe de Tarragona Pere Clasquerí, Enric de Trastàmara i altres grans personatges de l'època amb l'objectiu de fer la guerra al monarca de Castella, Pere I el Cruel. Acabada la reunió, les tropes comandades per Enric de Trastàmara van sortir de Valls en direcció a Montblanc per dirigir-se a

Lleida, agafant el camí que transitava pel bosc d'en Pere Castelló, que van anar desbrossant talant arbres a tort i dret per tal de facilitar el pas dels soldats. En un dels arbres, un lledoner, i de manera inesperada, van trobar aquell 25 de gener de 1366 la imatge d'una Mare de Déu.

Sigui quina sigui la versió, la tradició ens explica que un cop es va produir la troballa de la imatge mariana, els veïns van decidir portar-la a l'antiga capella de Santa Tecla que llavors hi havia al Castell de Valls per

Pintura de J. Forés datada el 1921 - Col·lecció JPF

donar-li millor acolliment, i que aquella mateixa nit, la imatge va retornar al seu lledoner. Creient llavors els vallencs que la imatge no volia estar-se a la capella del Castell, van pensar traslladar-la a l'església romànica de Sant Joan la Major, dins l'antiga vila closa. Allà, i per segona vegada, la imatge va retornar altre cop al seu lledoner, un segon retorn vist llavors per un dels soldats dels que aquells dies s'estaven a Valls i que va explicar com havia vist la imatge aureolada mentre era portada per diversos àngels camí del bosc on se l'havia trobat.

A la llum del miracle, es va decidir de fer-li una petita capella al mateix bosc on l'havien trobada, però sembla que, per tercera vegada, la imatge va retornar altre cop al seu lledoner. Així, davant la insistència, es va decidir aixecar una nova capella de tal manera que la imatge estigués al mateix lloc del lledoner que la resguardava, utilitzant-ne la fusta per fer-ne el setial. La primera pedra hi fou posada l'estiu de 1367. Fou aquest primer temple l'origen de l'actual santuari, un edifici reformat i ampliat al llarg dels anys que ara se'ns presenta amb una senzilla façana exterior i un interior arquitectònicament barroc, amb nau de tres trams coberta amb volta de canó, capelles laterals, cor als peus i un cambril de planta quadrada.

Aquest conjunt marià, custodiat al llarg de la història

pels membres de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem (1376-1434), la comunitat de frares caputxins (1586-1835), les religioses Vedruna (1860-1991), i els pares claretians (des de 1973), custodia la bella imatge gòtica de la Mare de Déu del Lledó.

Artísticament parlant, aquesta efígie d'alabastré es correspon amb les formes pròpies de les marededús de mitjans del segle XIV (de fet, es podria datar perfectament entorn del 1366, moment on la tradició situa la troballa). Combinant una lectura fàcil i les seves funcions devocionals i estètiques, Maria se'ns mostra dempeus, sostenint al braç esquerre el seu fill Jesús mentre porta a la mà dreta un pom de fines flors i llarga tija (com els seus dits, molt afinats), símbol que al·ludeix directament a la seva virginitat. Fixem-nos que sobre aquestes apareix el que podríem identificar com el capoll d'una flor just abans d'obrir-se, tot i que també podria tractar-se d'una mena de fruit que recordaria una pinya o una gla.

Amb un semblant que mostra un lleu somriure i una mirada hieràtica i profunda, ella ens apareix vestint una elegant túnica decorada amb diversos motius florals. Aquesta túnica apareix pràcticament coberta per un fi mantell molt ample, ornamentat amb diverses filigranes, flors i estrelles, que li sorgeix del cap. El seu rostre ens apareix emmarcat per aquesta túnica, que es recull a la seva esquerra, baixant-li fins als peus en plegat suau amb uns treballadíssims plecs a l'alçada dels genolls.

El seu fill se li asseu al braç esquerre, no establint cap mena de relació afectiva amb la seva mare i mantenint un posat ferm i fins i tot amb un cert

punt d'arrogància, amb una mirada fixa en un rostre poc avesat a voler representar el que és: un nen de poca edat. Vestit igualment amb una llarga túnica coberta d'estrelles, ens apareix descalç mentre ens mostra entre les mans un ocellet amb les ales esteses que es gira per picar-li els dits de la mà esquerra. Aquesta darrera representació sembla que al·ludiria a l'episodi descrit en els evangelis Apòcrifs, on

Processó de la Mare de Déu del Lledó celebrada l'any 1924 per a demanar pluja. Fons AMV.

se'ns parla dels ocellets de fang fets per Jesús un dissabte mentre jugava i als quals va acabar donant vida. També s'ha relacionat iconogràficament aquest ocellet amb l'ànima pecadora que, en braços de Jesús i Maria, vol escapar del seu domini.

Imatge amb algunes de les joies que posteriorment foren salvades de l'espoli l'estiu de 1936. Col·lecció JPF.

Amb un estat de conservació força notable tal i com s'ha demostrat en la darrera restauració que ha sofert la imatge, ens adonem que la seva part posterior està sense treballar, un fet que ens porta a pensar que en origen va ser creada per romandre encastada en alguna paret o fornícula, tot i que tampoc podem descartar que formés part d'algun retaule de pedra. De les diverses restes de policromia conservades, com els tons vermellorsos o blaus, ens podem fixar en els seus cabells daurats, les suaus carnacions i les estrelles i flors del seu vestit, unes decoracions que, tinguem-ho en compte, són fruit de diverses intervencions i repintades al llarg dels segles tal i com s'ha constatat en la darrera restauració.

Com estem veient, aquesta imatge, una de les més interessants de l'escultura gòtica catalana

conservada, s'inclou en el fenomen de les «marededéus trobades», una realitat comuna en el nostre àmbit geogràfic que ens parla d'unes històries amb diversos elements en comú (pastors, bestiar, aparicions miraculoses, trasllats inexplicables...); un acte evangelitzador vestit de miracle amb el qual es volia demostrar que la construcció d'esglésies, i per tant l'expansió de la fe cristiana, era una decisió de la divinitat, i que les autoritats eclesiàstiques només acomplien la seva voluntat.

Tinguem en compte que si s'analitzen algunes d'aquestes històries (Mare de Déu de Montserrat, Mare de Déu de Núria, Mare de Déu de Queralt o Mare de Déu de Meritxell, per citar-ne algunes de les més conegudes del país), aquestes figures sempre apareixen en moments difícils, amb guerres, crisis o malalties, tenint així assumit el paper de salvadora que acabarà convertint-se en l'instrument que aportava anhels a la gent: la seva aparició donava fe i esperança en l'arribada de temps millors, fet que explica l'abundància de figures de Maria arreu del país.

En el cas de la imatge del Lledó, la devoció i estima demostrada al llarg dels segles per la població de les nostres contrades ens parlen de la proximitat amb què sempre l'han sentida els seus fidels.

Són nombroses les històries que ens ho exemplifiquen en diversos moments i àmbits, sobretot en moments de sequera i falta d'aigua. Es documenten diverses rogatives al llarg dels segles en què es demanava el favor de la pluja mitjançant el trasllat processional de la imatge revestida amb el mantell, la corona, el ram i les seves millors joies fins a la parroquial de Sant Joan Baptista. Exercicis de pietat i penitència pública se succeïen al llarg dels dies per obtenir el favor de la pluja. Un cop aquesta regava el camps, la imatge mariana es retornava amb tota solemnitat al seu santuari: enmig de grans mostres de fervor públic per part de la població, veïns i forasters devots agraïen la seva intercessió aixecant altars decorats amb flors i llums pels llocs on passava, portant ciris i cantant la lletra dels seus goigs mentre acompanyaven la processó en direcció al santuari on la imatge era de nou reposada al seu setial.

Juntament a aquestes intercessions, la veneració a Maria del Lledó també es donava associant-la a diversos temes de maternitat. Tal i com podem llegir en un dels goigs més antics conservats, la seva presència entre les dones de la vila i la contrada en moments com el part eren més que evidents: «Vostra

església de casades /
visitades sempre's veu, /
demanant-vos, confiades,
/ que un bon part les hi
dongueu; / Vos, de Déu
infantadora, / sempre
ohiu sa petició. / Sigueu
nostra protectora, /
Verge Santa del Lledó.»

Són nombroses les històries referents a aquest aspecte, dones amb dificultats per a concebre fills o bé amb complicacions a l'hora de donar a llum que pietosament resaven davant la sagrada imatge, prenent a casa estampes de la Mare de Déu del Lledó per a poder continuar resant-li devotament mentre li demanaven amb fe la intervenció miraculosa, o bé demanant als custodis el mantell de la imatge per a cobrir-hi la partera. La intervenció de Maria del Lledó sempre era beneficiosa per a tots, i per això moltes vegades en el moment de retornar el mantell de la imatge, les dones feien entrega al Santuari d'algun donatiu, joia o robes per agrair a la Mare de Déu la seva intercessió.

Històricament, de fet, al Santuari del Lledó era nombrosa la presència d'exvots que parlaven d'aquests agraïments per les intercessions de la imatge: al costat dels ciris i les llànties hi sovintejaven petites estatuetses de cera, cabelleres, bastons de caminar, crosses, aparells ortopèdics, robes d'infants, gorres militars, robes de casament..., a més d'objectes obrats en fusta o ceràmica, en metall, i fins i tot fets amb pell. Menció a banda mereixien els petits retaulons toscament dibuixats, els exvots pintats. Uns objectes i d'altres es van perdre majoritàriament en aixecar-se el nou temple al segle XVIII, però van continuar essent habituals fins ben a principis del segle XX.

Per tancar aquest llistat d'intercessions, no podem obviar el paper que la població li ha donat històricament durant els conflictes armats. La idolatria sentida en temps de guerres és constant al llarg de la història, essent de les més recordades la intervenció al segle XIX davant les tropes franceses i el seu general en cap, Gouvion Saint-Cyr, què va revocar l'ordre de cremar la vila després de contemplar l'efígie sobre el seu pedestal: «Quan aquí el francès entrava, / en Saint Cir, el general, / cremà el poble es proposava, / sens deixar un sol casal; / pero

prompte Vos, Senyora, / li
mudaveu l'intenció», llegim
en els seus goigs.

La Guerra Civil de 1936 no va aconseguir esborrar ni la imatge gòtica ni la seva vinculació amb la ciutat malgrat que el patrimoni eclesiàstic del municipi es va veure greument afectat per diversos grups radicals que van destruir, robar i esborrar bona part de l'herència patrimonial de caire sacre que hi havia a la ciutat. En el cas de la imatge gòtica de Maria

del Lledó foren les mans valeroses d'alguns veïns de la població i de les religioses Vedruna que llavors custodiaven el Santuari marià allò que va permetre'n el salvament: baixada del seu cambril d'amagat, va ser enterrada sota una palmera del pati de les nenes del Col·legi Lledó la nit del 8 d'agost d'aquell any. Amb l'entrada de les tropes franquistes a primers de 1939, la imatge mariana va ser desenterrada del seu amagatall enmig d'una gran celebració que commemorava la intervenció de la imatge durant el conflicte, quan, segons la tradició, va evitar que la ciutat fos bombardejada gràcies als precis que li feien: «Verge Santa del Lledó, guardeu-nos de l'aviació», proclamaven uns i altres.

Arrel d'aquesta intervenció i de totes les altres que segons la tradició sempre ha demostrat vers la població de Valls, l'any 1966 la imatge va ser coronada canònicament enmig d'unes grans festes amb destacada participació de fidels de tota la contrada.

Hem explicat com la trajectòria de la Mare de Déu del Lledó s'allarga més enllà de sis centúries, una dilatada història plena d'intensitats i grans moments sempre vinculats a la fe i la devoció del poble que li ha pregat. La seva figura ha acompanyat la contrada en moments de dificultat extrema, responent, segons la tradició, a les súpliques i els precis dels seus veïns. Ara que celebrem l'efemèride de la seva troballa i coronació, serveixin aquestes línies per recordar el paper aglutinador que fa Maria del Lledó des del seu Santuari de Valls. **Eat**

(*) Àngel Gasol (Valls, 1981) és llicenciat en Història i Màster en Museologia i Gestió del Patrimoni Cultural. És director de la Junta Directiva de l'Institut d'Estudis Vallencs, membre de la Comissió Municipal de Patrimoni Vallenc de l'Ajuntament de Valls i Premi RODÓN-GIRÓ (2015) d'Investigació històrica pel treball «Història de la Comunitat de Monges Carmelites del convent de la Presentació del Portal Nou de Valls (1680-2011).»

Quaresma de misericòrdia

Jaume Gené Nolla, pvre.

Amb la Quaresma arribem al temps en què el Sant Pare ens demana aprofundir intensament la nostra reflexió jubilar sobre la Misericòrdia. Concretament, podríem entendre que ens demana afegir una cendra espiritual, de cap a peus com els antics, per viure-la amb profit. És a dir, que les cendres de la Quaresma enguany siguin les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Serà la millor manera de preparar el camí cap a una plena i fructuosa confessió dels nostres pecats.

La Quaresma d'aquest any ens demana anar més enllà de la cendra i posar en joc tot el nostre ésser omplint de contingut el nostre dejuni, pregària i almoïna amb les obres de misericòrdia.

No hi ha altra manera de fer-ho que emmarcant de bon començament la nostra Quaresma amb una bona dosi de pregària. La pregària generosa, setena de les obres espirituals, és un do de Déu en doble sentit: és força per a la missió i font de consolació donant gràcies.

Abans que res la pregària genera coratge, ens fa valents, audaços, la famosa «parresia». Quantes excuses per continuar igual i no anar a l'encontre de qui té necessitat, de qui està sol, de qui pateix, no cauen? I quanta valentia per recomençar, per acabar amb desconfiances i malentesos, generar i facilitar comunió i pau.

La pregària genera, estreny i enforteix també l'amistat. És tan diferent pregar pels pobres i necessitats en general que per aquest o aquell amic que viu al carrer, que no té feina, que és a la presó o a l'hospital. Hem de perdre la por a fer nous amics. L'altre no és un client, m'importa, em preocupa allà

on sigui, és el meu amic i no m'és indiferent la seva sort. Pregar esdevé així un fer arribar també a Déu i al món la veu dels sense veu.

La pregària quaresmal et prepara per al perdó. Per a rebre el perdó de Déu i per a perdonar els germans. La pregària es converteix en font i força de perdó.

I encara, la pregària ens fa adonar que les obres de misericòrdia no valen només per als pobres, sinó, també i sobretot, per als pobres de nosaltres: les nostres parròquies i comunitats, cristians i cristianes de missa diària o ocasionals, el nostre presbiteri, el nostre Seminari, les nostres escoles. Hem d'obrir el cor, hem de començar a obrar misericòrdia amb el germà que tenim al costat abans de fer quilòmetres, escriure pàgines o fer una acció puntual interessada. És el regne de Déu allò que ha de créixer, Déu mateix enmig dels homes.

La pregària quaresmal et prepara per al perdó. Per a rebre el perdó de Déu i per a perdonar els germans

I després de fer obres de misericòrdia, ara sí que podem pregar una mica per nosaltres, pels pobres de nosaltres. Hem sortit i tornem a ell. I

en el silenci de la cel·la, preguem per tanta tendresa que hem trobat, tant d'amor dels uns amb els altres, tanta delicadesa com hem experimentat, tanta misericòrdia... que Déu ha volgut que passés davant teu. I plores. Altre cop els pobres t'han anunciat i fet tastar el regne de Déu. Has vist i has tocat el Senyor, la seva carn en el pobre. I vius i viuràs per sempre amb ell!

Donem-nos a fons a la pregària aquesta Quaresma, experimentem la seva força i disposem-nos a viure una aventura apassionant: Déu té misericòrdia de nosaltres i feliços de nosaltres si som misericordiosos com ell. **Edt**

Tarrés acull la primera convivència per a escolans de l'arxidiòcesi

El Secretariat Diocesà de Vocacions va organitzar per primera vegada, els dies 4 i 5 de gener, a Tarrés, a l'arxiprestat de la Conca de Barberà, unes convivències per a escolans, entre els quals hi van assistir nois de Falset, Riudecols, Vinyols i els Arcs, Salou, Solivella, Montblanc i la Riera de Gaià.

El primer dia, després d'uns jocs per a conèixer-se, van compartir el dinar i van fer una bonica excursió fins a Vinaixa, on van ser acollits pel rector de la Parròquia, Mn. Yesid Fernando Vásquez, el qual va compartir amb tots ells el seu testimoni vocacional. A la tarda van celebrar l'eucaristia presidida pel Sr. Arquebisbe. L'endemà van comptar amb el testimoni de la Gna. Teresa Rofes, carmelita descalça, partint de la seva experiència del servei a l'altar quan era jove. **Eat**

10 anys de Canta la Teva Fe

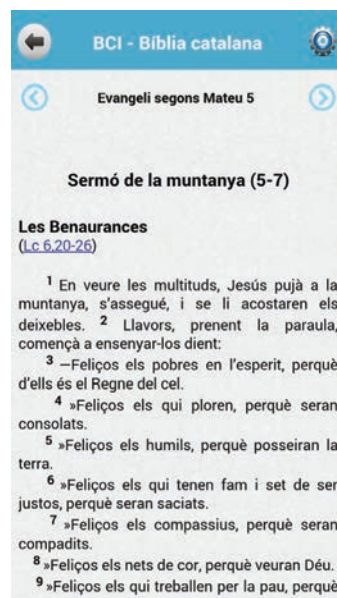
El grup de música Canta la Teva Fe (CTF) va celebrar el 10è aniversari amb un concert a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau el dissabte, dia 16 de gener, al vespre. Petits, joves i grans van gaudir del concert i de les lletres de les cançons que des de sempre han estat fidels a la seva missió: evangelitzar a través de la música. El grup va fer un recorregut pels himnes de les diferents trobades diocesanes i aplecs de l'Esperit, així com també per diversos temes dels seus diferents treballs fins al darrer disc 40 dies, publicat a l'inici de l'Any Sant de la Misericòrdia, i amb lletres inspirades en els evangelis dels diumenges de Quaresma. Les aportacions recaptades es destinaran a un projecte d'investigació als Estats Units sobre les malalties neurodegeneratives. **Eat**

Nova aplicació de la BCI per a mòbils

La BCI, la Bíblia Catalana Interconfessional, ja està disponible en una aplicació que permet llegir, cercar i estudiar el text de la Paraula de Déu des dels dispositius mòbils.

L'aplicació conté el text sencer de la Bíblia, tant de l'Antic Testament com del Nou Testament (inclosos els llibres deuterocanònics). L'aplicació permet cercar qualsevol text a partir de la citació i de manera opcional es poden veure totes les notes explicatives de l'edició en paper. Conté una eina completa de cerca i un ric vocabulari bíblic, amb una explicació dels principals termes i noms relacionats amb la Bíblia.

L'aplicació, que una vegada descarregada ja no necessita connexió a Internet, es pot descarregar de manera gratuïta des del *Play Store* d'Android, cercant «Bíblia catalana». En breu estarà també disponible per als dispositius *iPhone*. **Eat**

Els nens, un gran do per a la humanitat

«És als senzills i petits a qui ha revelat les coses importants» (cf. Mt 11,25)

L'esperit missioner comporta una reciprocitat, un intercanvi, una obertura als altres. Donem però també rebem molt, donem el que som. Els missioners i missioneres no van a les missions a fer coses, no són agents socials ni funcionaris. Són enviats des de la nostra Església per a compartir la vida, per a viure junts l'Evangeli. I precisament per l'esperit missioner s'entra en una dinàmica més universal on hi ha un pluralisme de cultures.

Què és la Infància Missionera?

Els nens no tenen fronteres en el seu cor i són especialment sensibles a iniciar relacions d'amistat amb altres nens, independentment del color de la seva pell o de la seva raça.

El quart diumenge de gener es va celebrar a tota l'Església la Jornada de la Infància Missionera. Centres educatius, entitats de lleure i parròquies han rebut diferents materials de sensibilització i formatius que aquest any han portat com a lema: «GRÀCIES». Es tracta de treballar valors com la pau, la solidaritat, la cura de la creació, i tot això en el marc del creixement de la fe, com un do de Déu, des de l'alegria dels nostres nens i nenes. Els nens són missioners de l'esperança i, a Europa, amb la seva abraçada, fan que l'amor sigui digne de fe.

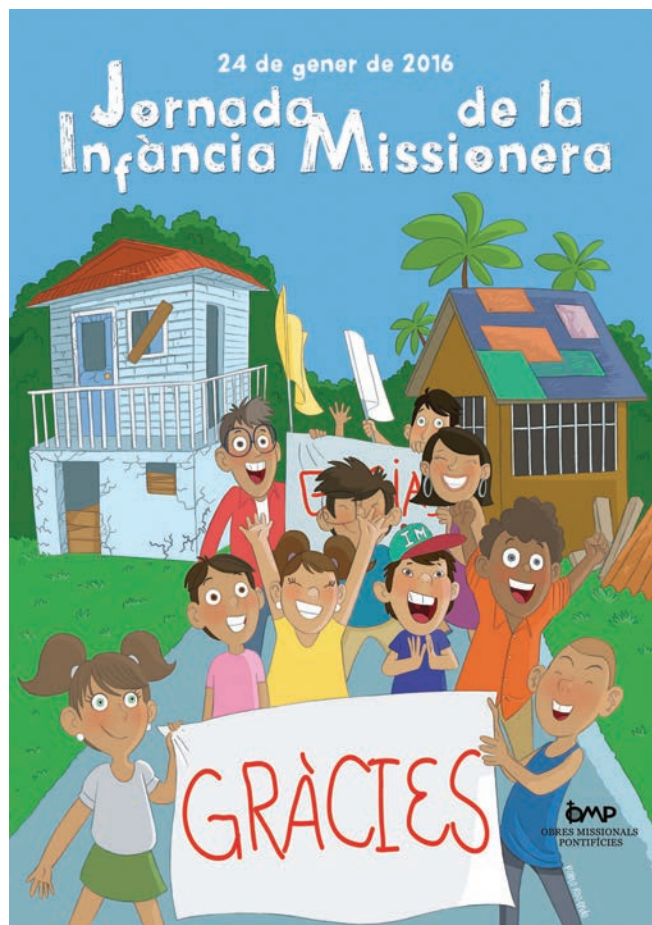
L'originalitat de la Infància Missionera és que...

—Són els nens els encarregats d'ajudar els altres nens, amb la seva oració i els seus donatius.

—Hi participen tots els nens del món.

—Es financen projectes d'ajuda a la infància en els territoris de missió, en les àrees d'educació, protecció de vida (salut, alimentació, llar) i evangelització.

«És necessari tenir un somni per a viure, aferrar-nos als valors que ens atreuen i ens sedueixen: La tenacitat en l'amor, el coratge d'estimar també els enemics... Això ens dóna la força per caminar, ens empeny a avançar contínuament...»

El centre «Elikya» rep 3.000 dòlars de la Jornada de la Infància missionera

La missionera diocesana Isabel Correig porta quaranta anys a la República Democràtica del Congo i la seva experiència constitueix el paradigma de l'esperit evangèlic. Correig és molt contundent quan afirma que «l'esperit missioner exigeix que donem el poc que tenim perquè si esperem donar quan tinguem molt, no donarem mai res».

El centre Elikya permetrà dispensar atenció nutricional i mèdica a seixanta infants d'entre 2 i 15 anys. La població adulta també rebrà sessions de formació amb una mitjana de 2.500 persones a l'any. Aquesta associació va ser creada pel bisbe d'Inongo, Mons. Philippe Nkiere, i per la mateixa

Isabel Correig. Precisament, **les Obres Missionals Pontifícies, a través de la Infància Missionera**, ha atorgat una ajuda de 3.000 dòlars a aquella associació com a contribució al projecte de la casa d'acollida.

Projecte educatiu 2016 d'Infància Missionera: Compartim valors cristians a Djibouti

Encara que és un país de l'Àfrica molt petit té una gran importància estratègica: està situat a l'estret de Bab al-Mandeb, una entrada al Canal de Suez, que és una de les rutes de navegació amb més activitat en el món. Els seus països veïns són Somàlia, Iemen, Eritrea i Etiòpia. Hi ha molta migració a la zona.

Els cristians són minoritaris, només representen l'1-2% de la població. Només hi ha una diòcesi per a tot el país. L'Església gaudeix de llibertat d'acció, i això contrasta amb la seva veïna Somàlia.

Subvenció per a l'escola

La tasca educativa de l'Església és molt forta: hi ha quatre escoles primàries, cinc centres d'alfabetització i una escola de formació professional.

3.500 alumnes.

Pressupost: 42.000 euros.

Sol·liciten: 10.800 euros

Relació amb la comunitat musulmana

La majoria dels alumnes i els professors són musulmans. L'Església de Djibouti és molt propera a l'Església de Somàlia. El bisbe de la diòcesi, Mons. Giorgio Bertín, és també el vicari apostòlic de Mogadiscio (Somàlia), i és l'única representació de l'Església al país, encara que des de fora.

Treball amb refugiats

Els missioners han fet una experiència de campament d'estiu per a joves dels camps de refugiats.

DES DE L'EXPERIÈNCIA

Mark Dresser va néixer a Michigan (Estats Units) l'any 1972. Enginyer elèctric de professió, va treballar per a la General Motors al seu país i a Alemanya fins l'any 2003, any en què va deixar el seu treball per ingressar a la comunitat religiosa Els servents dels pobres. Després d'anys de formació al Perú, Toledo i França, va intuir que el seu lloc era entre els musulmans, per la qual cosa va decidir anar-se'n a Djibouti durant dos anys a viure entre els assajogs (gent de turons vermells). Donada la necessitat urgent de preveres a la diòcesi, va decidir completar els seus estudis per al sacerdoci a Tarassona, i finalment va ser ordenat el 2011, a la Catedral de Djibouti.

Actualment és el vicari general de la diòcesi de Djibouti, i treballa al nord del país, a la missió catòlica de Tadjourah, a la riba del golf, territori dels *affars*. Allí hi ha una escola d'alfabetització —on els nens més pobres aprenen a llegir per després reintegrar-se al sistema educatiu nacional—, i una escola de formació professional, de la qual Dresser és director, sacerdot, professor i home de manteniment.

Com es pot col·laborar?

Es pot col·laborar amb un donatiu perquè molts pocs fan molt i els missioners necessiten la teva ajuda per petita que sigui. Els donatius per a missions recollits a través de l'Obra Pontifícia d'Infància Missionera a tot el món formen un Fons Universal de Solidaritat. Els diners es distribueixen equitativament entre els 1.103 territoris de missió.

Com fer un donatiu per a la Infància missionera?

Pots lliurar un donatiu a la teva parròquia o directament a la Delegació Diocesana de Missions.

Pots efectuar un ingrés al compte de les Obres Missionals Pontifícies a Tarragona, al següent número de compte:

(La Caixa) **ES59 2100 0272 38 0100640953**

L'Any de la Vida Consagrada a l'arxidiòcesi, una experiència viscuda amb gratitud

El 30 de novembre de 2014 s'inaugurava l'Any de la Vida Consagrada convocat pel papa Francesc amb tres objectius principals: recordar amb gratitud el passat, obrir-se amb confiança al futur i viure amb passió el present. I el dia 2 de febrer es clausurava aquest Any arreu de les diòcesis. A la nostra es feia amb unes vespres solemnes presidides pel Sr. Arquebisbe a l'església del Monestir de Sant Josep i Santa Anna de les germanes Carmelites Descalces de Tarragona.

Amb motiu d'aquest efemèride hem parlat amb tres religiosos de diferents congregacions presents a l'arxidiòcesi, per a conèixer com han viscut aquest Any i com afronten el futur més immediat. Ells són el P. Joan Font, missioner claretia a Valls; la Gna. Dolors Salvó, filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül a Reus, i el Gmà. Xavier Fortuny, germà de La Salle.

—Què ha suposat aquest Any, per a la vida consagrada i per a l'Església?

P. Joan Font (J.F.): Crec que ha estat un any més de reconeixement de la presència i vocació consagrada

dins l'Església amb la diversitat de carismes. Encara que tot el que puguem fer els religiosos, des dels diferents carismes sigui un senyal del Regne i no busquem pas «places ni carrers» per a fer-nos veure, és dins l'Església que es treballa i es dona testimoni de la Bona Nova.

Gna. Dolors Salvó (D.S.): Ha suposat ser reconeguts i reconegudes com a part viva i important en la vida de l'Església, viure més autènticament l'Evangelí admirant els diferents carismes i estils de vida en el servei autèntic i generós.

El papa Francesc, en la seva carta, se centrava en tres punts importants i ens convidava a reflexionar-hi:

1. *Mirar el passat amb gratitud.* Com a filla de la caritat admiro la vida dels germans i germanes que ho han donat tot en el servei als més necessitats de la societat en què els ha tocat viure.

2. *Viure el present amb passió.* Al costat de la gent, amb una vocació especial de servei a les persones més vulnerables del món d'avui. Això significa ser

Fotos: Mitjans de Comunicació ArqTgn

presents a les parròquies, a Càritas, als diversos centres d'acollida, en el món de la salut; en definitiva ser proper a la gent que és al teu costat i mirar per poder veure la gent del carrer, sí, del meu carrer.

3. *Abraçar el futur amb esperança.* Això em porta a pensar que hi ha persones que són molt solidàries en els diferents àmbits de la societat i que, des de la vida consagrada, hem de «fer present el Crist» en els diferents gestos amorosos del nostre servei.

Gmà. Xavier Fortuny (X.F.): Qualsevol any jubilar és un revulsiu. En aquest cas ha estat, des de la carta de convocatòria fins al final, un temps per a redescobrir el valor de la vida religiosa dins l'Església. Hem mirat el passat amb agraïment profund per tot allò que van fer els nostres germans i germanes; aquest any l'hem viscut amb moltes iniciatives i trobades que ens han afermat en el nostre compromís de fer visible el rostre de Déu i abracem el futur amb l'esperança de continuar sembrant petites llavors que facin créixer l'Evangelí.

—**A nivell vocacional, com l'han viscut?**

(J.F.): A nivell vocacional, crec que participant en diversos actes, tots ells ben reeixits. Ha estat per a mi un impuls a viure la meua vocació missionera amb més força, sentint que altres germans i germanes treballen per la causa de Jesús amb molt d'esforç i generositat, sense fer-se notar.

(D.S.): Em va fer il·lusió encetar aquest Any: penses que has de llegir més, fer trobades... però en el fons m'ha suposat viure amb més intensitat el dia a dia: viure el retrobament amb el Crist en la pregària i en l'eucaristia diària; viure la comunió amb les germanes de la comunitat; mostrar alegria en el meu servei com a infermera a l'hospital i a la parròquia, en la catequesi dels nens, a la pastoral de la salut. També preocupant-me dels veïns, cuidant la meua mare els caps de setmana empenyent-li amb goig la cadira de rodes, sabent que has d'intuir el que necessita a cada moment.

La veritat és que dono gràcies a Déu perquè m'ha permès viure amb intensitat participant en els diferents moments de l'Any. De tota manera n'hi ha

un que em fa feliç de manera especial, perquè veig la universalitat de l'Església: és als estius, quan vaig a fer el meu petit servei a Taizé. Aquest any va ser com més especial: hi havia molts més joves i també diferents comunitats religioses; és el lloc especial per a la comunió, compartint la unitat en la diversitat, amb transparència. També vaig ser dos dies a València, a la Trobada Europea, que em va enriquir molt, i un dia a Barcelona, a la CONFER, on es presentaven comunitats amb diversos carismes i serveis, un d'ells el de les filles de la caritat, el projecte de Barcelona amb la gent del carrer.

(X.F.): Un relectura atenta del decret conciliar *Perfectæ caritatis* i de l'exhortació apostòlica *Vita consecrata* m'anima a viure una espiritualitat encarnada i unificada, amb una renovació interior constant que em porta a preguntar-me cada dia en els moments de pregària: «Què és el que em demanes?» i intentar de ser-ne conseqüent.

—**Tot el viscut, a què l'encoratja d'ara en endavant?**

(J.F.): A ser fidel, a ser i donar un testimoniatge més gran encara. A saber estar a prop del poble, a obrir camins que siguin referència per als menys afortunats de la societat i si cal ser denúncia davant els poderosos de les injustícies del nostre món, potser fins i tot amb incomprensions.

(D.S.): A seguir el meu servei quotidià amb l'alegria de ser filla de Déu, intentant ser aquesta «mà llarga de la misericòrdia de Déu» que es fa present en els més febles i petits, juntament amb els altres, això sí. I, sobretot, a encoratjar els joves d'avui perquè visquin amb il·lusió la seva vida com el do més valuós.

(X.F.): Certament que la vida religiosa passa per un moment crític, almenys en el nostre entorn occidental, no podem viure de l'enyorança de temps passats. Tenim el repte de treballar intercongregacionalment per a refundar la nostra realitat, essent més valents, més flexibles i més agosarats per a fer reviure la vocació cristiana que vam rebre amb el baptisme. **Eat**

Com ens afecten les noves lleis?

Anna M. Mairal,

responsable del Departament de Comunicació i Sensibilització
de Càritas Diocesana de Tarragona.

El passat divendres 22 de gener va tenir lloc una jornada de formació al Centre Tarraconense El Seminari sobre les implicacions que les noves lleis tenen a les nostres Càritas parroquials. En concret: la Llei del voluntariat, la Llei de transparència, la Llei del blanqueig de capital i la llei de confidencialitat i protecció de dades. La xerrada va anar a càrrec del Sr. Fran Quirós, advocat vinculat a la Càritas diocesana de Girona.

La primera de les informacions que es va tractar va ser la Llei del voluntariat, que té com a objectiu regular el model català del voluntariat. Alguns dels

punts a destacar de la nova normativa són: que les entitats han de disposar d'un pla de formació o itinerari formatiu per als voluntaris; que les persones contractades no poden exercir en cap cas una acció voluntària que comporti realitzar les mateixes funcions o similars a la mateixa entitat, que s'ha de tenir un **registre de les persones voluntàries** on consti la descripció de la seva activitat voluntària i que és **obligatori certificar la seva participació voluntària dins de l'entitat**.

Pel que fa a la llei de **transparència**, cal destacar l'**obligació de les entitats de** difondre la informació

Exposició i cicle de conferències sobre «Les Bíblies poliglotes, punt de trobada de religions»

Albert Viciano Vives, pvre.

Director de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona

La Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona va organitzar, del 14 de desembre de 2015 al 22 de gener de 2016, una exposició de les Bíblies poliglotes conservades en el seu fons bibliotecari. El rerefons històric de l'exposició ha estat el cinquè centenari de la publicació de la primera Bíblia poliglota, anomenada Bíblia d'Alcalà o Complutense, que va ser promoguda per iniciativa del cardenal Francisco Jiménez Cisneros, bisbe de Toledo, entre els anys 1514 i 1517.

La denominació *Bíblies poliglotes* al·ludeix a les Bíblies editades impreses durant el Renaixement europeu (segles XVI-XVII). Participen, doncs, dels avenços del seu moment en la cultura (l'humanisme), la ciència (coneixement de llengües antigues) i la tècnica (invenció de la impremta) i contribueixen a desenvolupar-los. Com el seu nom indica, contenen el text bíblic de l'Antic i del Nou Testament en diverses llengües: a) les llengües bíbliques originals, hebreu i arameu, pel que fa a l'Antic Testament, i

grec, pel que fa al Nou; b) versions antigues, és a dir, les traduccions de la Bíblia anteriors a l'any 1000 al grec (només l'Antic Testament), llatí, samarità, arameu, siríac, àrab, etiòp, armeni, copte, georgià, eslau, etc.

Les Bíblies poliglotes més rellevants són les quatre següents: l'esmentada Bíblia d'Alcalà o Complutense (1514-1517); la Bíblia poliglota d'Anvers o *Biblia Regia* (Flandes 1568-1572), promoguda pel rei Felip II i dirigida pel teòleg espanyol Benito Arias Montano; la Bíblia poliglota de París (1628-1655), promoguda pel cardenal du Perron i el bibliotecari del rei Lluís XIII, Jacques de Thou, i la Bíblia poliglota de Londres (1654-1657), editada per Brian Walton, que més tard esdevindria bisbe anglicà. Aquestes publicacions tenen interès en tres camps: a) en el camp de la transmissió del text bíblic, perquè es tractava d'edicions crítiques d'antics manuscrits de la Bíblia, alguns dels quals ja no es conserven ara; b) en el camp de la història eclesiàstica i civil, perquè el text bíblic s'incultura a través de la traducció; c) en el camp de la lingüística, perquè són una font única d'estudi de llengües antigues, especialment d'aquelles de les quals es desconeix bona part del vocabulari. Cal afegir-hi un interès artísticocientífic: els impressors van haver de fondre els caràcters tipogràfics per a les llengües amb alfabetos no llatins; especialment les lletres hebrees i gregues són d'una bellesa admirable i van marcar tendència en publicacions posteriors d'altres textos clàssics de l'Antiguitat.

Volum de l'Antic Testament de la Bíblia poliglota de París (1628)

L'exposició i el cicle de conferències, amb el suport de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, han pretès apropar el naixement de les Bibles poliglotes al públic d'avui, per tal de redescobrir la tasca intel·lectual d'uns homes, universitaris gairebé tots ells, que, portats per la revolució cultural que suposa el Renaixement humanista a Europa, cercaven establir, tot partint d'una base científica, un text bíblic el més fidel possible a la paraula revelada. Els dos conferenciants han estat el doctor Joan Ramon Marín, professor i biblista de la Facultat de Teologia de Catalunya, que el 14 de desembre de 2015 va presentar el naixement d'aquestes Bibles explicant-ne el context polític i cultural i la utilitat, que responia a plantejaments teològics del moment, i el doctor Juan

Francisco Alsina Rovira, catedràtic de la Universitat Rovira i Virgili especialitzat en el llatí humanístic del Renaixement, que el 21 de desembre de 2015 va aprofundir en detalls filològics de les edicions d'aquestes Bibles i dels interessos intel·lectuals i teològics dels seus editors.

Durant unes quantes setmanes han estat exposades al públic, a la seu de la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona, les Bibles poliglotes de què disposa aquest fons bibliotecari:

1) Dos volums de la Bíblia poliglota d'Alcalà (1514-1517): un volum de l'Antic Testament i un altre del Nou Testament.

2) Un volum de l'Antic Testament de la Bíblia poliglota de París (1628).

3) Un volum de la Bíblia de Vatable (Heidelberg, 1568).

Aprofitant aquesta feliç avinentesa, la Biblioteca també va exposar al públic, tot i que no era poliglota, una Bíblia manuscrita del segle XIII procedent de l'antiga cartoixa de Scala Dei, la qual és el llibre més antic conservat a la Biblioteca del Seminari Pontifici de Tarragona i està caracteritzada per la decoració d'unes valuoses miniatures. [Eat](#)

Bíblia poliglota d'Alcalà (1514-1517)

Les confessions cristianes de l'arxidiòcesi s'apleguen per a pregar per la unitat

L'eglésia parroquial de Sant Pau de Tarragona va acollir, el dimecres dia 20 de gener, una celebració ecumènica en el marc de la Setmana de pregària demanant el do de la unitat dels cristians, un moment privilegiat d'encontre i pregària que cada any s'escau del 18 al 25 de gener. El text bíblic per a aquest octavari s'inspira en els dos primers versets de la carta de Sant Pere: «Proclameu la grandesa del Senyor» (cf. 1Pe 2,9).

A la pregària hi van assistir representants de diferents confessions cristianes presents a l'arxidiòcesi, com el pastor de l'Església baptista de Tarragona, el reverend Salvador M. Villar; el prevere encarregat de la Parròquia de la Nativitat de Reus, que pertany a l'Església Espanyola Reformada Episcopal — comunió anglicana —, reverend Rafael Arencón; el prevere encarregat de la comunitat ucraïnesa de ritu grecocatòlic de l'arxidiòcesi, el P. Volodymyr Sabat; el representant de l'Església ortodoxa romanesa, Sr. David Baltaretu, i el Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol. La celebració ecumènica va ser conduïda per Mn. Rafael Serra, director del Secretariat diocesà de relacions interconfessionals. També va comptar amb el rector de la parròquia acollidora, Mn. Joan Antoni Cedó.

Com és tradició, en la pregària hi va haver un moment per a compartir el testimoni de fe de cada

representant o pastor de les confessions presents. El Sr. David Baltaretu, de l'Església Ortodoxa Romanesa, va desitjar que la pregària per la unitat sigui més constant que mai «en una societat on s'ha exclòs Déu». El reverend Salvador Villar, de l'Església Evangèlica Baptista, va afegir que és el mateix Esperit Sant qui ens recorda aquesta unitat i també va encoratjar els presents a ser llum per als altres, a transmetre la fe als més petits. Un missatge compartit pel reverend Rafael Arencón, de l'Església anglicana, que va subratllar la importància de ser testimonis de pau i llum per als altres posant com a exemple el vincle que tenen amb l'Església Assíria d'Orient, una Església que necessita pau per a assolir la seva continuïtat.

Finalment, el Sr. Arquebisbe, va donar testimoni de l'Any Sant de la Misericòrdia que celebra l'Església catòlica, «perquè en aquest món marcat per l'odi, la insolidaritat i la violència els cristians donem testimoni de la misericòrdia del Pare del cel». Mons. Jaume Pujol va destacar que «les Esglésies cristianes en aquesta hora de la història han de donar testimoniatge que mai ningú no pot emprar la violència en nom de Déu. Això és un principi absolut que està per damunt de tot. El Déu veritable és sempre el Déu de la vida.»

Fotos: Mitjans de Comunicació ArqTgn

A Reus, el divendres, dia 22 de gener, l'església parroquial de Sant Bernat Calbó de Reus va acollir per primera vegada la pregària de les diferents confessions cristianes a Reus. L'ambientació, la música, les lectures i reflexions conduïdes per diversos membres de les comunitats, el lema «Cridats a ser testimonis de l'amor misericordiós del Pare» i els símbols van ajudar a viure amb joia aquesta trobada.

Ens cal confiar més en l'acció de l'Esperit fugint dels nostres prejudicis

Seguint l'exemple de les diferents esglésies de Letònia, que aquest any han preparat els textos per a aquesta Setmana per la unitat dels cristians, es va col·locar al centre del presbiteri una patena i un calze buits damunt la creu com a signe del dolor per la desunió. En aquesta mateixa creu els representants de les diferents confessions es van reclinar per a demanar perdó al Senyor per la manca d'unitat i acte seguit van compartir el seu testimoni d'unitat i fraternitat. «L'ecumenisme pot semblar a primera vista complicat, però amb tot la joia de la fraternitat, la pregària, la lloança i l'anhel de compartir amb el Ressuscitat la seva paraula i presència, com avui hem fet, ens demostren que no ho és tant. Ens cal confiar més en l'acció de l'Esperit fugint dels nostres prejudicis», es va llegir. Finalment hi va haver l'òscul o abraçada de la pau entre els assistents com a gest de fraternitat.

A la pregària hi va assistir Mn. Creu Sáiz, prior-arxiprest de Reus; el representant de l'Església ortodoxa romana, Sr. David Baltaretu; el pastor de l'Església Metodista-presbiteriana Evangèlica de Catalunya, Sr. Narcís de Batlle; la pastora de l'Església Baptista Eben-ezer, Sra. Dolors Tauenga, i Mn. Rafael Serra, director del Secretariat diocesà de relacions interconfessionals, entre d'altres preveres de l'arxiprestat de Reus i membres d'aquestes confessions cristianes.

Des de l'arxiprestat de Reus es pretén donar continuïtat durant l'any a aquestes trobades i pregàries ecumèniques. **Eat**

Els periodistes celebren la festa del seu patró, sant Francesc de Sales

Foto: Mitjans de Comunicació ArqTgn

L'Any Sant de la Misericòrdia, els projectes Raquel i Llar Natalis, de la pastoral familiar, i la inauguració de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista han estat els temes destacats en la Jornada.

Un any més, amb motiu de la festivitat de Sant Francesc de Sales, que s'escau el 24 de gener, el Departament de Mitjans de Comunicació Social de l'Arquebisbat va organitzar un acte per als periodistes i professionals de la comunicació presents a l'arxidiòcesi.

La jornada es va iniciar amb la celebració de l'eucaristia presidida pel Sr. Arquebisbe a la Catedral juntament amb els alumnes del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona que celebraven la festa de la conversió de sant Pau apòstol.

Seguidament, al Centre Tarraconense El Seminari, va tenir lloc la presentació de diversos projectes a nivell diocesà, arxiprestal o parroquial. Pel que fa a la pastoral familiar, el seu delegat, Mn. Josep Masdéu, va informar, per una part, de la Llar Natalis que acollirà mares gestants que volen continuar endavant amb el seu embaràs. Mn. Masdéu va informar que la casa, ubicada al convent de les germanes Oblates a Tarragona, podrà acollir fins a nou dones derivades dels Serveis Socials. La Llar compta amb una quarantena de voluntaris i serà portada per una comunitat de religioses joves. Per altra part, el Projecte Raquel va adreçar a totes aquelles persones implicades en el procés d'avortament i que necessiten ser acompanyades. El projecte disposa d'un telèfon permanent, el 618 683 790, i d'un correu electrònic per poder-hi contactar, projecteraqueltgn@gmail.com. «El més important és que les persones que vinguin se sentin acompanyades i estimades des de l'Església», va dir.

Mn. Isidre Foguet, rector de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista va anunciar la data d'inauguració

del complex parroquial del barri. Serà el dissabte dia 19 de març, dia de Sant Josep. Mn. Foguet va explicar que aquesta nova construcció donarà dignitat al barri després de tants anys amb una església provisional.

Per la seva part, Mn. Joan Miquel Bravo, coordinador diocesà de l'Any Sant de la Misericòrdia, va explicar que aquest any, convocat pel papa Francesc, «vol descobrir el rostre de Déu que l'home contemporani té oblidat», destacant la importància de les obres de misericòrdia, el signe de travessar la porta santa present a cada diòcesi i el sentit del pelegrinatge. Per la seva part, Mn. Estanislau Figuerola va presentar el conjunt d'actes que s'estan organitzant a nivell de l'arxiprestat de Reus, com les misses del pelegrí cada diumenge i festiu a les 11.00 h; l'acolliment de totes aquelles persones que s'apropin al Santuari durant els dimecres i dissabtes de mes, actes culturals com concerts i els pelegrinatges que hi ha organitzats per a rebre la gràcia jubilar. «De moment ja hi ha programats tretze pelegrinatges, un dels quals de prop de tres-centes persones», ha dit Mn. Figuerola. La Fundació Josep Pont i Gol de Reus, destinada a l'atenció d'infants i dones, serà la destinatària de l'acció social durant aquest Any Sant.

Abans de cloure la trobada, el Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, va encoratjar a tots els periodistes a continuar amb la tasca d'informar al servei de la veritat i la justícia. **Edt**

El Santuari de Misericòrdia de Reus, un signe visible de l'acolliment de l'Església

El Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus va acollir, el dimarts dia 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, les vespres solemnes presidides pel Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol coincidint amb l'obertura de l'Any Sant de la Misericòrdia a Roma. Hi van assistir nombrosos fidels, preveres de Reus, entre ells el prior i l'arxiprest, Mn. Creu Saiz, i també altres preveres d'arreu de l'arxidiòcesi.

El Sr. Arquebisbe, en la seva homilia, va encomanar als preveres i als cristians de Reus aquest Santuari perquè «tots els que hi pelegrinaran trobin signes de la misericòrdia del Pare del cel». «Sobretot que hi trobin la gràcia del perdó pel sagrament de la reconciliació.» «Que aquest Santuari de la Mare de Déu» —va dir— «sigui el signe visible que l'Església és casa de misericòrdia per a tothom, que acull tothom i no exclou ningú. Una Església que mostri l'amor preferencial pels pobres i en la qual tots puguin trobar l'amor de Déu que consola dóna esperança i fortalesa.»

I va cloure l'homilia amb una invitació adreçada a tothom. «Us demano, germans i germanes estimats, que no sols vosaltres visqueu el Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, sinó que sigueu invitació perquè molts el visquin. La Porta Santa de la Misericòrdia està oberta a tothom. Feu-ho conèixer i sigueu apòstols i missioners de la Misericòrdia de Déu.»

Per la seva part, Mn. Rafael Serra, delegat diocesà de litúrgia, va llegir el decret pel qual el Sr. Arquebisbe disposa que el Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de la ciutat de Reus sigui una Església jubilar, associada a l'Església mare que és la Catedral de Tarragona.

El rés de vespres es va cloure amb els Goigs de la Mare de Déu de Misericòrdia. **Edt**

Mn. Jaume Gené i Mn. Josep Mateu, nomenats missioners de la Misericòrdia pel papa Francesc

Un total de vint-i-tres preveres i religiosos de les diòcesis amb seu a Catalunya han estat nomenats missioners de la Misericòrdia pel Sant Pare. De la nostra arxidiòcesi han rebut aquest encàrrec Mn. Jaume Gené, rector de la Parròquia de Sant Martí de Tours d'Altafulla i rector del Seminari Menor, i Mn. Josep Mateu, rector de les parròquies de Sant Jaume Apòstol de Riudoms i Santa Caterina Verge i Màrtir de Vinyols i els Arcs, i delegat diocesà per a la pastoral de joventut i les vocacions.

El Papa demana que «aquests Missioners siguin anunciadors de l'alegria del perdó». «Que se'ls demani celebrar el sagrament de la reconciliació per als fidels», així com també que siguin abans de res predicadors convincents de la misericòrdia. **Edt**

PLANTA-LI CARA A LA FAM: SEMBRA

Delegació a Tarragona

Rambla Nova, 119, escala A, 2n 2a
43001 Tarragona

Tel. 977 244 0 78
tarragona@mansunides.org

Donatius:

CX Catalunya Caixa
ES19 2013 3010 42 0210431438

La Caixa
ES20 2100 0006 39 0200703422